PROMIN

ПРОМІНЬ

ТРАВЕНЬ
Ч. 5
1979

Second Class Mail Registration Number 1925

РІК XX

ПРОМІНЬ

ТРАВЕНЬ 1979 Ч. 5

Виходить раз у місяць

Видає

СОЮЗ УКРАЇНОК КАНАДИ

Редагує Редакційна Колегія

Редактор — НАТАЛІЯ КОГУСЬКА

PROMIN

No. 5 MAY, 1979 VOL. XX

Monthly Publication

Published by

UKRAINIAN WOMEN'S ASS'N OF CANADA

Edited by Editorial Committee

NATALIA KOHUSKA — Editor

Передплата в Канаді	$8.00
Передплата до інших країн	8.00
Поодиноке число	.80

Передплату висилати на адресу:

PROMIN

P. O. Box 3551, Sta. B. Winnipeg, Man. R2W 3R4

Subscription in Canada	$8.00
Subscription in other countries	8.00
Single copy	.80

Address:

PROMIN

P. O. Box 3551, Sta. B. Winnipeg, Man. R2W 3R4

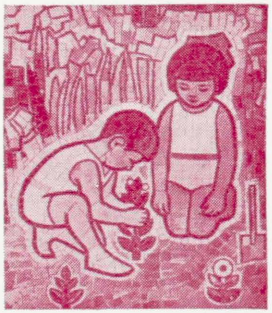

В ЦІМ ЧИСЛІ:

Іван Багряний — Рідна мова	1
Наталія Кібець — Ярині Зоряній	1
Мих. Ситник — 25 травня 1926 р.	2
Для відзначення 100-річчя С. Петлюри	2
Перед Крайовим З'їздом Союзу Українок	2
Валентина Єрмоленко — Тарасові діти	3
Анатоль Курдидик — Мистець лінійних композицій	7
Іраїда Тарнавецька — Нові здобутки українського літературознавства	9
Оксана Бризгун-Соколик — Цікаве про оперу „Купало"	12
Виховниця — Успіхи нашої молоді	13
З. Орест — Хата — український музей в Саскатуні	14
Вісті СКВУ	
M. Kostenko — Svitlychna Visits Winnipeg	18
J. Janis — Lifestyle Award	19
Едмонтонський СУМК хор	22
Відділ для дітей	23
Олена Дзюбенко — Звіт пров. З'їзду	24
Квіти незабутнім	26
Громадська і родинна хроніка	27
Річні звіти відділів	30
С. Кульба — Довкола дому	32
Українська вишивка	32

НА ОБКЛАДИНЦІ:

Марія Стиранка — КВІТИ

ВИДАННЯ, ЩО ЇХ МОЖНА НАБУТИ В ЦЕНТРАЛІ СОЮЗУ УКРАЇНОК КАНАДИ

Блискуча зоря, княжна Анна Всеволодівна, Митр. Іларіон	$ 0.50
Вибране, Г. Мандрика	1.50
Видатні жінки України, Н. Полонська-Василенко	6.00
Довідник про Союз Українок Канади	0.10
Листки взорів з мистецької книжки, хрестиками, явор., низинкою	0.25
Дорогами Сорокріччя, Н. Когуська	1.50
Збірка матеріялів, 100-річчя з дня нар. Лесі Українки	2.50
На крилах пісень, пісні з нотами на слова Лесі Українки	10.00
На Роковини Івана Франка	1.00
П'єса, „За нами, сестри!", Анна Звоздецька	1.50
П'єси для молоді	2.50
Програма для садочків	1.50
Програма для Молодших Відділів СУМК	2.00
Програма на свято Л. Українки і О. Кобилянської	1.00
Програма на свято Св. Миколая	2.50
Про життя і творчість Ольги Кобилянської	0.50
Підручник для Надзірної Ради Молодших Відділів СУМК	7.00
50-річчя здобуття громадських прав Української Жінки, Г. Янішевська	0.75
Статут Союзу Українок Канади	0.25
Твори Лесі Українки, в англійській мові, КУК	7.50
Три сильветки, Л. Білецький	1.50
Українські коляди, С. Яременко	0.75
Українська жінка в хореографії, М. Пастернакова	3.00
Чарівний діямант, М. Погідний-Угорчак	2.00
Юний Скоморох, п'єси для молоді	6.00
Я вернуся, О. Крамар	0.50
Pysanka: Icon of the Universe — Museum U.W.A.C.	3.95
"Ukrainan Canadiana" U.W.A.S.	12.00
The Development of Ukrainian Classical Music, D. Koziy	0.50

Союз Українок Канади — Едмонтон, Альберта

UKRAINIAN WOMEN'S ASSOCIATION OF CANADA

№25 11024 — 82 Ave.,

Edmonton, Alberta T6G 0T2

Printed by Trident Press Ltd., Winnipeg, Man., Canada

Іван Багряний

РІДНА МОВА

Мово рідна! Колискова
Материнська ніжна мово!
Мово сили й простоти, —
Гей, яка ж прекрасна ти!

Перше слово — крик любови
Сміх і радість немовляти —
Неповторне слово „Мати" —
Про життя найперше слово...

Друге слово — гимн величний,
Грім звитяг і клекіт армій, —
Звук „Вітчизни" неповторний
І простий, і предковічний.

Ну, а третє слово „Мила"
Буря крови, пісня рвійна
І така як пах любистку
І така як мрійка мрійна.

Перейшов усі світи я —
І прекрасних мов багато,
Але першої, як Мати
Серед мов одна лиш ти є.

Ти велична і проста,
Ти стара і вічно нова
Ти могутня рідна мово!
Мова — пісня колискова.
Мова матері уста.

ЯРИНІ ЗОРЯНІЙ

Не на роботу —
Вертаюсь вже з роботи...
Я прожила бентежні дні й
літа.
Найкращії?! Не знаю...
Мені б тепер радіти,
Коли гарячий серпень завіта,
І лан рясний засяє звабно й
строго,
Як золотом насичені поля.
Вершина літа...
Полудня такого
Діждалась й я —
сивіючий „поет".
Нехай шумлять дощі несамовито,
А ти повинна зважити як
слід,
Який несеш нащадкам чесний
виторг
За пишний цвіт прожитих днів і
літ.
Я не боялася тяжкої праці,
Я не шукала легкого добра,
Не скаржилась на занятість
Все, що придбала людям
віддала.
Всю спадщину дочці й сину
Заповідаю серцем без вагань,
Лише любов до України
Собі лишу —
Нікому не віддам.
Життя я брала штурмом —
Діждалася врожайних пишних
свят,
Радіти б тільки —
Але на серці журно,
Бо вже мені, на жаль понад
шістдесят.

Міннеаполіс, Міннесота
Квітень, 1979 року

Наталія Кібець

ТРАВЕНЬ — місяць СКВУ

Це обов'язок кожної свідомої української людини скласти свій дар на СКВУ

ЗВЕРНЕННЯ ЦЕНТРАЛІ КУК

для відзначення

100-РІЧЧЯ З ДНЯ НАРОДЖЕННЯ СИМОНА ПЕТЛЮРИ

Дня 12 травня 1979 р. минає 100 років з дня народження Симона Петлюри, голови Української Держави і Головного Отамана Військ Української Народної Республіки, який в травні 1926 в Парижі впав від куль ворожого аґента С. Шварцбарта, як герой-провідник Української Національної Революції.

Так як усі великі народи віддають пошану героям своєї історії, ми українці Канади відзначуватимемо в травні ц.р. 100-річчя з дня народження Симона Петлюри, щоби відтворити велич його Чину і Жертви і передати живими його ідеї нашій молоді.

Впарі із закликом Президії Світового Конгресу Вільних Українців, Екзекутива Президії Централі КУК звертається до всіх українських громадських організацій з проханням спільно відзначити під проводом місцевих Відділів КУК протягом місяця Травня 1979 — День Симона Петлюри.

Добровільні датки зложені з нагоди цих відзначень, проситься переслати через Централю КУК у Вінніпегу на потреби Української Бібліотеки ім. Симона Петлюри в Парижі.

Українці Канади! В травні ц.р. відзначім найбільш урочистими академіями пам'ять Симона Петлюри, Великого Сина українського народу і голови Української Деркави.

Комітет Українців Канади
Централя

Мих. Ситник

25 травня 1926 р.

Сім пострілів, підступних і лукавих, —
На кожну літеру один набій,
І зоря погасла в небі голубім,
Своїм мигтінням осяйнувши славу.

Сім стріл, бо сім літер — це Петлюра.
Бо Україна також літер сім, —
Поєднані у запалі однім
З Твоїм життям у дні лихої бурі

І від Твоєї дорогої крови,
Здавалось почорнів старий Париж,
І ми не знали, як благословиш
Ти нас на помсту і на битви нові.

Бо ж не дзвонили дзвони у столиці,
Бо Київ плакав тільки уночі,
А вороги збирались як сичі —
Під стерегти печаль на наших лицях.

А ми, як сироти, поміж собою
Затаяно клялися на шаблях
Підняти вище жовто-синій стяг,
Що впав із рук Твоїх разом з Тобою.

Ми несли прапор славою повитий,
Бо знали, як і знаємо тепер,
Що наш Отаман лиш в Парижі вмер,
А на Вкраїні буде вічно жити.

Перед Крайовим З'їздом Союзу Українок Канади

Центральна управа Союзу Українок Канади проголошує свій черговий З'їзд, який відбудеться в Гамільтоні в днях від 1 до 5-го серпня 1979 р.

З'їзд заплянований спільно з складовими організаціями СУС, одначе буде мати і свої окремі сесії.

Більша частина з'їзду буде присвячена виховній тематиці, пов'язаній з Роком Дитини. Напр. першого дня з'їзду,в середу, відбуватиметься цілоденний семінар. Офіційне відкриття з'їзду відбудеться 1 серпня, о годині 7:00 по полудні.

Повніша програма з'їзду появиться в наступних числах журнала. Центральна управа Союзу Українок Канади закликає членство готуватися до численної участи в цім черговім з'їзді.

ТАРАСОВІ ДІТИ

Скільки тих шляхів на світі, і куди вони всі ведуть! — Ото Чумацький шлях! Показував дід Тарасові на темне небо, на зорі. Дивувався малий Тарас, що на небі шляхи, та ще й чумацькі. Знав, що чумаки їздили біля їхньої хати Чорним шляхом, а чого він чорний? І не знав малий Тарас, який шлях буде у нього.

Цього року припадає 165 літ з дня народження нашого славного поета, артиста-маляра, співака, а головне пророка українського народу — нашого Кобзаря, що своїм полум'яним словом збудив наш народ. Різно сприймаємо ми його твори, залежно від часу і віку. Колись, як вивчали його прадіди й батьки наші, то задивлялися в ті часи, про які він писав. А тепер, коли ми чуємо про . . . „Запродані степи наші", та синів України, що на . . . „чужині, на чужій роботі . . .", здригаємось від суворої правди.

Мандруємо думками по „Сибірі неісходимій, де тюрем, а люду не злічити . . ." — „Де не ріки — море розлилось сліз удових. матірніх гарячих і батьківських кривавих . . ." Яку глибоку і трагічну дійсність змальовує воно, дарма, що написано більш, як сто років тому. Боротьба за волю людини освітлена для нас тепер новим світлом. Слово про ". . . Несите око, що за край світа зазирає, чи нема країни, щоб загарбать" — яскраво змальовує політику Кремля. Кріпацтво віджило знову в новій системі, в системі колгоспного ладу і скріплюється в неволі освоєння цілинних земель Казахстану, по пісках яких ступав Тарас Шевченко, а тепер мордуються підлітки та молодь відірвана від родин та й в режимі концентраційних (невільничих) таборів. Чи немає в сучасній дійсності дітей викинутих за борт життя, бо батьки їх — „вороги народу". А чи 1932-33 роки не є те саме. ". . . А онде під тином, опухла дитина голоднеє мре, а мати пшеницю на панщині (в колгоспі) жне . . .", а масове переселення людей з віками насиджених місць:

„Минаю дні, минає літо
А Україна, знай горить,
По селах голі плачуть діти
Батьків немає . . ."

Коштом здоров'я жінки виконуються колгоспні норми, відбудовуються міста, будуються Гидро-Електричні Станції, канали. Родинне життя топчуть в ім'я єдиної комуністичної партії — партії диявола, який прагне оволодіти світом. В своїому творі „Подражаніе" Т. Шевченко подав ставлення до людей вищими на суспільній драбині . . .

„Людей, незлобних
праведних дітей
жрете, скажені,
мов шуліка хватає
в бур'яні курча,
клює і рве його . . ."

Колись ці слова захитали кріпосний устрій, бо вони викликали гнів і ненависть до тих, хто панував над ними. Такий самий гнів і ненависть викликають вони й зараз проти московського панування в Україні, навіть у тих, кого московські володарі старалися виховати в своєму дусі, і знищити національне почування. Але діти української свободолюбивої нації під тиском страшного терору всякими засобами намагаються вирватись на волю і крикнути на цілий світ про поміч. Хіба ми не чуємо крику наших братів і сестер, які не дивлячись на тортури стають в обороні людських і національних прав? Ми вже маємо тут на еміґрації живих свідків, які принесли до нас крик переслідуваних і гордий погляд із-за ґрат тих, що не здаються і не каються.

Слова Тараса Шевченка діють і ведуть нас із віддалі століть, на боротьбу за волю, ненавидіти ворогів своїх і цю ненависть передати дітям нашим щоб знали:

„Страшно впасти у кайдани
Умирать в неволі,
А ще гірше — спати, спати
І спати на волі —
І заснути на вік — віки,
І сліду не кинуть
Ніякого! Однаково —

Чи жив, чи загинув! („Минають дні, минають ночі" В'ющина 1845 р.) Волелюбні ідеї Тараса Шевченка є основою його творів, бо він виніс їх із свого життя, повного трагічних конфліктів, боротьби і розлуки. Тому то він — „все знає і все чує" — це ВІЩУН — КОБЗАР, це той, хто розумів тайни людських душ: „живих, мертвих і ненароджених" земляків своїх. Він розумів дитину — сиротину, тайну розмріяного підлітка, тайни сліз дівчини, що „Полюбила москалика, як серденько знало, поки слава на все село недобрая стала, парубоцьке завзяття — геройство. „Як колись бувало, як За-

Т. Шевченко — Діти М. І. Кейкуатова

лізняк, Ґонта ляхив покарав . . .” „Як ляхи конали, як Сміла горіла! (Гайдамаки), аж до тайни серця старого діда, що “. . . сидить коло хатиночки і бавить хорошеє та кучерявоє своє маленьке внуча . . .”

Вміння розпізнавати людей, їх почуття і прагнення зближало Шевченка з дітьми й їх батьками, а особливо він ставився з великою любов'ю до матері, про яку згадує в багатьох творах. Переживши дитячі роки без материнської ласки й опіки, зазнав Шевченко багато горя і ціле життя тужив за матір'ю, за материнською ласкою. Слово „мама” було у нього „великеє найкращеє слово”. —

„У нашім раї на землі —
писав він року 1840
в Кос-Аралі
Нічого кращого немає,
Як тая мати молодая
З своїм дитяточком малим . . .”

Цей образ нагадував йому Божу Матір з її божественним Сином.

„Буває іноді — дивлюся,
Дивуюсь дивом, і печаль
Охватить душу, стане жаль
Мені її, і зажурюся,
І перед нею помолюся,
Мов перед образом святим
Тієї Матері святої,
Що в мир наш Бога принесла.

Від матері — громадянки, матері народу поет переходить до більш загальнішого поняття Матері всього людства — Пречистої Богоматері, яка оновила світ і поет вірить, що через потенціяльну силу матері — українки прийде оновлення цілого народу.

Власне сирітство раз-у-раз навертало Шевченка на тему Мати й діти; надто діти-сироти. Він і свою сирітську долю описував у власних поезіях, а доля якогось хлопчини нагадувала йому і його власне дитинство:

„Як побачу
Малого хлопчика в селі
Мов одірвалось од гіллі,
Одно однісеньке під тином
Сидить собі в старій ряднині . . .
Мені здається, що то я,
Що це ж та молодість моя”.
(„І золотої й дорогої” Кос-Арал 1849)

Свою любов до дітей наш безсмертний Кобзар виявив і в своїому житті і в своїй творчості: поетичній, повістовій і малярській. Для дитячого гурту він знаходив час і розвагу, і діти дуже скоро заприязнювалися з ним. Шевченко раз висловився: — „Кого люблять діти, той, значить, ще не зовсім поганий чоловік”. Цей афоризм, як найкраще підходив до самого Шевченка. Мріючи ціле життя про власну родину, про родинне тепло, і не здійснену мрію — щастя мати власну сім'ю, дітей, поет переніс свою любов на людські діти. В своїх мандрах по Україні в 40-х роках Шевченко, як сам він оповідає в повісті „КНЯГИНЯ” завжди мав для дітей цукерки. Якось трапилось йому зайти в одну хату десь над Трубайлом на Переяславщині, а тут в хату зайшов господар з дитятком на руках, а воно чогось плакало. Шевченко простягнув йому цукерку. Дитина спочатку подивилася на нього, потім мовчки взяла цукерок, усміхнулася і упхало в свої рожеві усточка. І поет зауважує з цього приводу: — „Нічим не можна так скоро прихилити до себе нашого похмурого земляка, як приголубити його дитину, і я часто не без користи, вживав цієї тактики.

В своїх спогадах Олександер Афанасіїв-Чужбинський (письменник і етнограф 1817-1875) каже, що Шевченко мав велику втіху бавитися з селянськими дітьми. Розповідав їм казки, співав дитячі пісні, яких знав безліч, робив пискавки. Якось ранньої осени 1845 року їхав Тарас Шевченко до пана Василя Тарнавського в Потоки на Київщині, де мав намір погостювати і заїхати до рідної Кирилівки на Храмове свято, де зможе побачити всіх селян, бо в

цей день їх не поженуть на панську роботу. В селі знали, що має приїхати їх дорогий родич, чекали на нього колишні шкільні товариші, готувалися до його прийняття. Чекають, чекають, вже й сонце до заходу схиляється, а гостя нема... А Тарас уже з годину був у Кирилівці. Перше, що притягло його увагу, — діти, які галасливо гралися на траві біля воріт. Але, як побачили чужого пана, раптом притихли і збившись у громадку насторожено і непевно дивилися на нього. Тарас привітався, але тільки одно чи двоє дітей відповіло. Тарас гірко всміхнувся, він знав чому кріпацькі діти недовіряють панській одежі..." А хто з вас уміє робити свищики?" — знехотя запитав Шевченко. Діти переглянулися, бо ніхто не вмів. „А я вмію!... Мій свищик такий голосний, що на все село чути!" — зацікавлював Шевченко дітей... А коли він почав майструвати свищик, недовір'я дітей розвіялося. За хвилину найсміливіший хлопець уже свистів. А коли з кишені „пан" добув сукерки, то став геть чисто свій, — („Тарасів свищик" — М. Маморського). Якось рано вранці пішов Шевченко малювати руїни Золотих Воріт, в той час ті околиці не були ще забудовані. Чубинського — який в той час жив разом з Шевченком запросили знайомі прийти з Тарасом Григоровичем до них у гостину і пішов він шукати Шевченка..." Підхожу до Золотих Воріт — розказує Чужбинський, і що ж бачу? Тарас Григорович розстелив свою квітчасту хустку, а на неї посадив 3-річну дівчинку і з клаптиків паперу майстрував їй якусь іграшку. Дитину Тарас Григорович знайшов внизу за валом почувши дитячий плач, пробував її втихомирити — розповідав пізніше він, давав їй бублика, але дівчинка все плакала і кликала „мамо, няня". Чужбинський з Шевченком почали розшукувати матір по навколишніх сусідах, але без успіху. Тоді вони вирішили піти додому і повідомити поліцію. Чужбинський взяв Шевченкову течку, а Шевченко дитину і так дійшли вони аж до Софієвського Собору. Із-за рогу на зустріч їм вибігла перелякана жінка в домашньому одязі й побачивши їх кинулась до них. „МАТИ" — сказав Шевченко і не кажучи й слова передав їй вже сплячу дитину. Йдучи додому Шевченко сміявся про те, як би він виховував дочку, коли б дівчинку не розшукали батьки.

Був з ним ще й такий випадок. У літі 1859 року Тарас Шевченко дістав дозвіл поїхати на Україну, яку не бачив 12 років, перебуваючи на засланні в азійських пустелях. Але Шевченко не знав, що за ним слідкували. І коли Тарас Григорович доходив до садиби свого приятеля, його наздогнав становий Добженський з поліцаями, і заарештував його і відправив в село Мошти. Селяни сумували і не знали, як допомогти Шевченкові тим більш, що він сидів у хаті самого начальника поліції. Тоді на допомогу прийшли діти. Сказали жінкам приготовити що слід, а решта, їхнім головам думати. Так вони допомагали Шевченкові харчами й словами розради, аж поки Шевченка повезли до Києва. Бігли хлоп'ята за возом через ціле село, дуже жаль було їм доброго дядька за якого в селі говорили з більшою пошаною ніж про рідного батька. Коли доїхали до краю села Шевченко оглянувся, побачив дітей і його добре обличчя заясніло ласкавою усмішкою — „ВЕЛИКІ ТА ЩАСЛИВІ РОСТІТЬ" — сказав він їм.

Будучи на засланні в Новопетрівській кріпості — півостр. Мангишлак, Шевченко дуже прив'язався до дітей земляка коменданта Ускова. Любив їх, бавив їх. Багато спогадів є про відношення Шевченка до дітей і їх до нього, його вплив на них. Якась незбагнена сила зв'язувала Тараса Григоровича чисту високу душу з цими непорочними істотами.

Випробувавши мудрости дяківської школи на власній спині й вухах Тарас Шевченко виготовив довго вимріяний ним „Южно-Русский Букварь" — книжечку, написану ним рідною українською мовою для рідних дітей на тій рідній безталанній Україні. Перегортаючи і перечитуючи її очима тих далеких читачів: Яринених, Йосипових, Микитиних, Варфоломеєвих дітей, хлопчиків і дівчаток, яких зустрічав подорожуючи по Україні і про яких ввесь час пам'ятав; згадував смагляві брудні хлоп'ячі руки, що передавали материні пиріжки з кислицями через вікно, щоб не бачив вартовий, тішився, що може й він, той хлопчисько прочитає в цьому БУКВАРІ, що брехнею увесь світ пройдеш — та назад не вернешся. Мріяв написати перші книжечки з історії й географії України. „Буквар цей дешевий, три копійки" і Тарас мріяв, що він сам надішле знайомим і друзям в Україну, щоб розповсюджувати його, дарувати дітям, а коли й продаватимуть, то на користь недільних шкіл. Та тільки хвороба спіткала невчасно. Лежачи хворий не знав, яке велике листування викликала його тонесенька книжечка між поліційними органами та цензурою. І 30-го вересня 1861 року (док. 236) рапортом началь-

ника Канівської повітової поліції Київському Губернаторові, навіть вже по смерті Т. Шевченка було все таки заборонено поширення його букваря.

Слід ще згадати, що і в своїй малярській творчості не забував наш великий мистець про дітвору. Ось малюнок хлопчика — сирітки, що ділиться вижебраним з собакою під тином, за яку одержав першу срібну медаль. Селянська родина, діти князя В. М. Репнина-Волконського, киргизькі та казахські діти, яких малював на басланні, все у нього обвіяне теплою любов'ю до малечі. В творах, в яких Шевченко фігурує сам, як дієва особа, відбилися деякі українські традиції. Допомога бідним — гостинність. Образ безпомічности, слабости — зворушує його до глибини душі. В його творах ви бачите співчуття до ближніх, калік, вдів, опухлій дитині, покритці.

Скажемо, що інстинкт співчуття і подачі допомоги є явище біологічне, бо пов'язане з соціяльною клітиною — Родиною. Родина є висліл спеціяльного інстинкту життя в спільноті. І ось цей інстинк дуже розвинений в українців. Тому з одного боку бачимо вийнякову посвяту при плеканні дитини, а з другого — від зразкової родини очукуємо не тільки однобічної опіки старших для немічних дітей, але й навпаки; дорослих для старих — знемічнілих батьків. Тому дуже характерне в Шевченка, що пишучи про дітей він завжди пов'язує їх з матір'ю. В Україні здебільше ця допомога матері зустрічає зрозуміння, вдячність і відплату збоку дітей. Але бувають і негативні випадки, які Шевченко засуджує:

„Не кидай матері! — казали
А ти покинула, втекла,
Шукала мати, не найшла
Умерла, плачучі..."
(В казематі 1847 р.)

Аналізуючи твори Шевченка ми бачимо в них ставлення автора до дітей і молоді, розуміння їхньої душі, бо в них він бачив БУДУЧНІСТЬ СВОГО ПОНЕВОЛЕНОГО НАРОДУ. В своїх творах він ганьбив володарів світу, що поневолили його батьківщину:

„Розбійники — людоїди
Правду побороли,
Осміяли Твою Славу
І силу і волю!

Земля плаче у кайданах,
Як за дітьми мати!
Нема кому розкувати
Одностайно стати!

і закликав до боротьби з ворогом. Він захоплений ідеєю визволення свого народу звертається до Бога:

„Благослови
На месть і на муки,
Благослови мої, Боже
Нетвердії руки!"
(поема Іван Гус)

Шевченко був реальним символом уже воскреслого народу. Цей недавній кріпак пророкував, що:

„Встане Україна
Світ правди засвітить
І помоляться на волі
Невольничі діти.

Шевченко вірить, що в „Сім'ї вольній новій" засяє переможна усмішка, радісна, на досі страдальному, заплаканому обличчі матері-українки, що сповнила своє завдання, виховала здорове творче нове покоління, яке своєю відданою працею для народу заплатить своїй матері за її палку любов і посвяту для Бога й України і запровадить новий лад.

Шевченко буде так довго безсмертним, як довго існуватиме Україна. Це ж бо ВІН сказав своєму народові все, що треба знати, щоб увійти в „В народів вольних коло". щоб досягти повної самостійности. Але Заповіт його ще не здійснений! Він, що сам себе закляв, стоїть на високій горі над Дніпром і над широкополими ланами обох його берегів. Звідси видно, як котить старий Славута могутні хвилі, як б'ють вони піщані береги, немов хочуть вихлюпнутися на безкраї лани золотої пшениці і жде „слушного часу", коли від того закляття звільнить його — свого пророка український народ. Жде дня, коли:

„Потече сторіками
У синєє море
кров ворожа..."

"...І на оновленій землі
Врага не буде, супостата,
А буде син, і буде мати,
І будуть люди на землі".
(Н. Я. Макарову, 24.IX.1860 р.)

Валентина Єрмоленко

Міннеаполіс, Міннесота
Березень 1979 року.

Мистець лінійних композицій

Провінція Квебек і мільйонний Монтреал існують у панорамі українського життя на американському континенті наче на якійсь бічній лінії. Головний зв'язок, вся комунікація цього життя проходить по магістралі Едмонтон-Вінніпеґ-Торонто у Канаді і з Канади простягається вона на американську магістралю Нью-Йорк-Філядельфія-Чікаґо, — тут і там з багатьома відногами: в Канаді Монтреал рівноважить західній Ванкувер, в Америці Дітройт, Клівленд і Міннеаполіс доповнюють сузір'я Бостон-Пітсбург-Лос Анджелес. І тут і там столиці, — канадська Оттава і американський Вашінґтон, — майже не впливають на українське життя, дарма, що й мають свій авторитет та „ґатунковий тягар". До Вашинґтону від 1964 року тягне українців бодай пам'ятник Шевченка, Оттава покищо ніякого спеціяльного маґнету для українців немає.

А проте, в Монтреалі близько 16,000 голів в українській громаді, в Монтреалі поважні українські установи, свої фінансово-торговельні підприємства, на університеті викладачі й студенти українці. Науковець Русов, публіцист Донцов і мистець Перфецький творили довший час елітарну й репрезентативну українську трійцю у столиці Квебеку. Після їх смерти поволі перебирають прапори і бастіони нові й молоді — і мистецтво може гордитись монтреальцями: Адріяною Лисак, Любою Ґенуш, Русланом Лоґушем, Людмилою Темертей, Оксаною Сербин, та ще кількома. Четверо останніх у цій черзі — молоді паростки, що заповілись добре й яким слід бажати повного та світлого розгорнення крил своїх талантів.

Адріяна Лисак перебирає, мабуть, булаву цього мистецького Монтреалу. Від 1959 року в її дорібку не тільки близько до презентацій своїх творів на індивідуальних та збірних українських і чужинних виставках і не тільки відзначення та нагороди за ці ж твори. Два роки тому вона була одиноким мистцем-українцем на виставі амбітного Першого Конкурсу Квебекської Графіки у Шербруку, на якому виставляли ще яких 30 мистців-французів, на Міжнародній Виставці Вільного Образотворчого Мистецтва в Парижі 1972 р. вона дістала „Диплом д'Онер" (почесний диплом), її твори були на збірній репрезентативній виставці на „Експо '67", на виставках Монтреальського університету і в цілому ряді видних мистецьких ґалерій

Адріяна Лисак

Монтреалу, зокрема ж у селективній Ґалерії Лукача. Український Інститут Модерного Мистецтва в Чікаґо вважає собі за шану мати Адріяну Лисак у своїх членах, Ґалерія Канадсько-Української Мистецької Фундації (КУМФ М. і Я. Шафранюків) презентувала її твори торонтонським українцям і Ґалерія Ломокі — звеличникам мистецтва в Едмонтоні. Вінніпеґ мав нагоду пізнати Адріяну Лисак на виставці її творів в Осередку Української Культури й Освіти в 1974 році і, вдруге, на виставці у Пластовому Домі восени 1978 р. Залюблена в мистецьку творчість і здібний організатор, Адріяна Лисак є насправді серцем усього образотворчого життя Монтреалу і до неї горнуться зокрема молоді, що вперше шукають своїх шляхів у службі Красі.

Свій мистецький шлях Адріяна Лисак уже знайшла. Уродженка Яворова в Зах. Україні, вона почала свої студії в цій ділянці у Ґраці в Австрії і вивершувала їх у Сер Джордж Вілліямс Скул оф Артс та в Еколь дез Боз-Артс у Монтреалі. Втоптані стежки мистецтва її не цікавили й вона постійно шукала й мабуть шукає ще й досі виключно свого власного вислову. Не були це легкі шляхи, загал не любить тих, що не йдуть з ним „в ногу" чи відходять з його лав. Коли Ґалерія „Ми і світ" М. і М. Колянківських у Торонті в кінці 60-их років видала три карточки з коліровими ліноритами Ад-

ріяни Лисак, люди підносили брови і рамена, коли дивилися на мережі бронзово-оранжевих і зелено-бронзових ліній, у яких можна було добачити і рослини і краєвидні мотиви і ангелів обабіч Пречистої з Сином. Лінії були свіжі, досі небачені, сміливі і провокативні. Але від цих перших спроб Адріяна Лисак стала поволі відходити, — не так, щоб закинути їх і перейти до іншої техніки рисунку та коліру, як радше щоб спробувати здійснювати в лінії, в химерній їх комбінації та плетиві, чергові свої мистецькі візії і задуми. Увесь час змінявся в тих спробах і матеріял, в якому наша монтреалка працювала, якийсь час вона навіть пробувала барельєфної композиції, але остаточно, — і скажім: покищо, — спинилася на літографії, яку сучасні мистці занедбали та в якій добилася чи не найкращих успіхів з усіх з наших мистців, та в сухій голці по штучному скліплексиглесі. Остання техніка дозволила Адріяні робити рідкісні в нашому мистецькому дорібку відбитки з цих „рисунків" на склі, т. зв. естампи (французька назва для цього типу графік) і перейти до нових композиційних вислідів, основою яких стали руки звичайної людини.

Руки! Тільки уявити собі: Від простягнених дитячих рученят до ласки материнських рук,

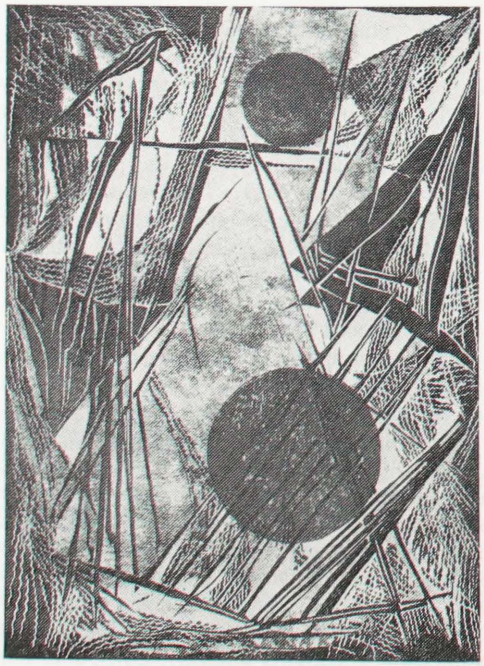

А. Лисак — хуртовина

від сплетених щирим почуванням до побратимського міцного стиску рук, від рук, що благають і просять, до рук, що вказують шлях, підняли меч чи мають владарську міць наказу, від якого нема втечі! Сотні комбінацій, мотивів, тем, — й у всіх неймовірне, несподіване й повномовне плетиво ліній, які завжди були основою мистецької сутности Адріяни Лисак. На останній виставці її у Пластовому Домі у Вінніпезі мали ми нагоду бачити ряд „позитивів", тобто зрисованих скляних плит, та „негативів", — як назвемо відбитки-естампи з цих та інших плит, — на яких були руки. Руки, що здавалися такі буденні, як мотив, а проте дивовижні руки, які притримували при собі увагу і погляд. І тут уже діяли не руки, а мистецький вислів Адріяни у їх формі, тут передавався він з матеріялу та лінії в душу і серце, тут починалася дія того, що звемо мистецтво.

Рецензенти, які писали про виставки Адріяни Лисак, застерігались тут і там, що вона творить епохами, часто неподібними до себе та аж дивними, коли зважити, що йдеться про того самого мистця. Не зовсім згоджуємось з таким окресленням творчости нашої монтреалки. Від перших спроб-карточок її через чергові твори, що їх ми бачили, аж до тих рук, які домінували на виставці в Пластовому Домі у Вінніпезі, є в Адріяни Лисак одне спільне: Лінія, її химерність, її плетиво, її поетичність і загадковість. І ці лінії намагаються запрягти у службу Мистецтву ніхто інший, а РУКИ, — свідомо кажемо: Руки! — нашої мисткині.

Не боїмося: Руки Адріяни Лисак дають поволі раду цій лінійній стихії.

Анатоль Курдидик

НАРОДНІ ПРИПОВІДКИ ПРО МАТІР

Бог не може всюди, тому маму сотворив.

Матері не купити, ані заслужити.

Матірня молитва із дна моря витягає.

У кого мама рідненька, у того й сорочка біленька.

Хто свою матір забуває, того Бог карає.

Кожна мама має найкращі діти.

Матірня любов ніколи не змінюється.

Не та мама, що вродить, а та, що дорозуму доводить.

Нема такого краму, щоб купив тата й маму.

Нові здобутки українського літературознавства

Олександер Черненко: Михайло Коцюбинський — імпресіоніст

(Образ людини в творчості письменника. Мюнхен: „Сучасність", 1977, 143 стор.)

Розвиток української прози йшов довгі століття в одному напрямі: від схоплення фізичної дійсності і зовнішніх відносин між людьми репрезентованих подіями, до щораз більшого вглиблювання в психологію і в мотиви людських вчинків. І так письменники починають переходити від екстензивних сюжетів до інтенсивних, а це приводить до зміни жанру прози. Тепер на перше місце висувається жанр малої форми: оповідання, нарис, етюд, новеля тощо, що завжди були ближче до розкриття невизначених змістів життя. У змальовуванні зовнішнього світу письменники покидають стереотипні пейзажі з чудовим весняним ранком, з щебетанням соловейка й переходять до індивідуалізму сприймання природи, що в більшості виражає себе короткими мазками та відважними метафорами. У зв'язку з цим появляється проза, в якій центральне місце займає не фабула, не розповідь про події, а творче розкриття внутрішнього світу героїв. Письменники знаходять значення життя у поодиноких ситуаціях, проникнутих психічною рефлектацією минулого чи підсвідомого та елементами мрії. Саморозкриття героїв відбувається через внутрішній діялог та розповід у першій особі, тому теж видніше місце забирає тут монологічна мова.

В українському літературному процесі кінця 19-го й початку 20-го ст. важливого значення набирає проза малої форми, а серед письменників помітне місце займає Михайло Коцюбинський.

Незважаючи на те, що про Михайла Коцюбинського і його літературну спадщину вже багато написано, творчість його й далі користується постійною увагою дослідників, а останнім часом зокрема багато уваги приділяється мистецькій майстерності письменника.

Чим же ж вона захоплює? У чому її секрет?

Серед досліджень, що намагаються відповісти на ці питання, та дають певне уявлення про складність і глибину поняття мистецької майстерності Михайла Коцюбинського, слід назвати цікаву й цінну працю Олександри Черненко, яка нещодавно появилася серед видань української діяспори, а це: **Михайло Коцюбинський — імпресіоніст.** (Образ людини в творчості письменника).

Прикметною ознакою книжки, на наш погляд, є її багата бібліографія, де широко використовуються не тільки українські джерела, а й релевантна література, писана іншими слов'янськими та західно-европейськими мовами. Така солідна база дає дослідниці можливість і матеріял підійти до питання всесторонньо і представити його на обширному форумі даної епохи.

Як відомо, розвиток літератури завжди зв'язаний з епохами, що відкривали вагу людської індивідуальности, ставлячи живий досвід над безпеку успадкованих норм і догм. Кожна епоха породжує собою своєрідний мистецький метод та своєрідний мистецький стиль. Явище стилю літературознавці пояснюють і розуміють по-різному. Отож Черненко знайомить читача з низкою важливіших інтерпретацій відомих літературознавців і, базуючись на Д. Чижевському, висвітлює явище мистецьких стилів на тлі культурно-історичних епох. Характеризуючи добу Коцюбинського, авторка шукає за „надпересічно-типовим" та за „найяскравішими репрезентантами" явища (21). І тут вона знаходить Коцюбинського „найяскравішим і найвизначнішим представником імпресіонізму в українській літературі" (21). З цих позицій і досліджується творчість письменника.

Щоб краще читачеві розуміти Коцюбинського, дослідниця розглядає його у світлі загального розвитку літератури, на тлі сучасної йому епохи та української дійсности, себто на тлі всього літературного процесу, де творчість Коцюбинського являється складовою часткою загальноевропейської літературної цілости. Вона дає філософсько-теоретичну основу імпресіонізму як мистецького явища доби. Характеризуючи добу, Черненко обговорює важливіші теорії і концепції імпресіонізму та дає читачеві уявлення про найважливіші процеси, що мали місце на европейському полі культурного життя: „зудар філософських концепцій, світоглядових напрямків і мистецьких течій" (23), та підкреслює важливість філософії позитивізму і емпіризму у формуванні тодішнього загального світогляду. Спираючись на попередні наукові

здобутки, авторка дає власне визначення імпресіонізму як світогляду.

Емпіризм у протилежність раціоналізмові уважає джерелом пізнання чуттєвий і практичний досвід, а розумом досягає тільки глибшого розуміння відчутої дійсності. Такий, власне, позитивістичний емпіризм був основою світогляду імпресіонізму, а психологізм у творчості імпресіоністів є „якраз наслідком цієї типово емпіричної настанови" (24).

На тлі доби проводиться порівнання Коцюбинського з його сучасниками — найхарактернішими імпресіоністами світової літератури, такими як Ґі де Мопассан, Артур Шніцлер, Антон Чехов чи, навіть, Кнут Гамсун. Крім об'єднувальних рис, що основуються на їх однаковому світоглядовому підході до дійсності, виявлено теж відмінності, які випливають з їх індивідуальної духовості і своєрідного кожному з письменників середовища.

Зосередившись на Коцюбинському, дослідниця намагається розкрити в чому саме полягає талант письменника і як він досягає своєї найбільшої майстерності. І вона знаходить, що секрет успіху митця полягає на його особливій здатності „споглядати дійсність „іншим оком" та вміння проникнути в суть чистої реальності. Це зумовляється теж його імпресіоністичним світоглядом, що породжує художній метод і відповідні мистецькі засоби.

Центральною проблемою досліджень Черненко у творах Коцюбинського є людина, а головно її внутрішній образ.

Всупереч радянській літературній критиці, якої завдання полягає в тому, щоб вести непримирену боротьбу з людиною, з її свідомістю, з її розумом, накидаючи їй ідейність та служіння народові основане на засадах партійної ідеології, Черненко у своїй праці доказує, що Коцюбинський зумів позбутися цього світоглядового балясту. Він залишив суспільно-історичний принцип на периферії, а на перший плян висунув антропологічний принцип, що його прозі надає автентичності і щирості. Коцюбинський не кладе натиск на типовість, покидає поняття „герой-приклад" і вглиблюється в проблему індивідуальної людини, розглядає суть життя людини в різних ситуаціях. Для цього письменник вибирає собі зовсім простих людей, його герої зовсім звичайні люди, але у їхнім житті він уміє висунути якраз те надзвичайне, бо надзвичайним не є те, що всі помічають, але те, приховане глибоко в душі людини й з чим людина наважується показатися другим дуже рідко, а може ніколи.

Черненко проводить аналіз найбільш ключевих творів Коцюбинського і, спираючись на наукові осяги психології, зокрема концепції К. Ґ. Юнга, показує читачеві таку людину, якою бачив її письменник, споглядаючи на людину своїм „іншим оком". Дослідниця підкреслює ту імпресіоністичну техніку і те вміння письменника схоплювати дійсність не з одного нерухомого, так би мовити, командного пункту, а на різних площинах і з багатьох рухомих перспектив, у схрещенні яких зачинається глибинна правда життя. Стремління митця заглянути „іншим оком" далі, ніж бачить звичайне око — от сутність творчості Михайла Коцюбинського.

І так крок за кроком, приводячи ілюстративний матеріял з релевантних творів, авторка розкриває перед читачем людину Коцюбинського, її душу, її психічний світ, „світ" схований за тим, що бачимо, суть, сховану за видимістю".

Таке вникання у психічний світ героїв, де, як каже Черненко, „основну ролю відограє індивідуалізація акту сприймання, що охоплює неповторний та завжди певно означений психофізичний стан, який визнається за істину" і є емпіричним пізнанням правди, і є „„внутрішнім досвідом", воно приводить до роздрібнювання або розбивання епічного часу, до складнішого комбінування синхронії і діяхронії й нарешті до змішування сфер дійсності з уявою, причому це змішання має характер ілюзії. Отож кожне змислове враження, що стає внутрішнім досвідом є незалежне від того, чи воно відповідає якомусь реальному об'єктові, чи є тільки ілюзією. Одначе воно є єдиним і неповторним в даному моменті, хоч водночас безперервно змінливим. Де ж тоді правда, а де ілюзія?

Це питання Черненко обширно обговорює у розділі „Ілюзія і дійсність в житті людини". На її думку, „у цій безпосередній змінливості, в русі цих окремих суперечливих і часто хаотичних часток Коцюбинський знаходить нову глибинну пов'язанність цілості" (76). У цьому письменник дошукується пізнання глибинної абсолютної правди. Його творче зображення правди здійснюється згідно його імпресіоністичного світогляду, за яким „ми не знаємо дійсності, а тільки уявлення про неї... тому не дійсність, а враження від неї повинні бути предметом творчого зображення" (83). Одначе пізнання правди через таке освоєння „злиття вражень" людині не легко дається. Так, що кожна люди-

на „схильна сприйняти хвилеву ілюзію за правду" (76). Це й приводить письменника до демаскування мнимих вартостей життя, до демаскування дійсності. Можливо тому він оголює душу людини, „вивертає її наверх", бо думає, „що людина тільки тоді стане ліпшою, коли показати їй, якою вона є в дійсності" (91). Все таки усвідомлення того, що „принята правда є в дійсності ілюзією" (100) приводить людину до розчарувань у житті і часто відчужує людину від людини та осамотнює її. Так, що питання дійсності і ілюзії насовує нову проблему, а саме, проблему ізольованості і самотності, яку Черненко намагається представити в наступному розділі своєї праці.

Вона каже, що ізоляцію людини від зовнішньо-ілюзорного світу спричинює демаскування дійсності та на матеріялі творів письменника показує, як герої їх живуть у власних шкаралупах ілюзій і щойно випадкові потрясаючі враження розбивають цю шкаралупу, але тим самим ще більше осамотнюють людину. Але Коцюбинський говорить, що людина ніби живе „двома життями, і одно ясне, таке здається правдиве, щире... а друге потаємне, глибоко заховане, як підземні води" (109). Ця друга сфера життя остається тільки при людині і нікому більше невідома і тому навіть дуже близькі залишаються все-таки далекими. Це, на думку письменника, є та „вічна, нерозгадана загадка життя, тиха і глибока драма людини" (109). Коцюбинський не намагається розгадати загадки розумово, проте він емпірично пізнає, що як необхідним складником природи є світлотінь, так світлотінь є також постійним складником людської психіки. Висновком цього є панування світлотіней у серці людини, що й спричинює її самотність на землі, а в її душі вічну тугу за спасінням.

Не дивлячись на всі викриті людські негативи, письменник завжди шукає відблисків світла в душі людини. І, як твердить Черненко, на основі імпресіоністичних вражень від емпірично досвідченої дійсності, він знаходить у душі людини ясну, ту чисту сторону. Коцюбинський показує, що, незважаючи на розчленування психіки, „збереженням вартостей краси і чистоти в своїй душі, людина може знайти гармонійну цілість і довершенність у своєму житті" (124). Це й є та краса Світла людської душі, сила її Духа, що веде до спасіння. Тут, на відміну від багатьох інших письменників, які не змогли поєднати двох, здавалося б, непримиримих світів у людині, Коцюбинський якраз знаходить цю спроможність зійтися в одну гармонійну цілість буття.

Отож, аналізуючи образ людини в творчості Коцюбинського, Черненко знаходить дві основні проблеми — ізольованість та самотність людини в сучасному світі, які хвилювали письменника, й які він намагався якось розв'язати.

До таких висновків приводить нас монографія Черненко, у якій дослідниця підходить до проблеми з позицій імпресіоністичного світогляду й юнгівської психології. Цікаво, чи не до таких самих висновків привів би ще й інший підхід, наприклад, структуралістичний?

Як бачимо, питання людини в літературі постійно живе і актуальне. До нього зверталися попередники й будуть звертатися майбутні літератори, і будуть застосовувати щоразу нові методи.

Закінчуючи обговорювання цієї праці треба сказати, що в цілому монографія О. Черненко є дуже цінною. Цінність її полягає в тому, що написана вона на багатому матеріялі, написана об'єктивно, з правильною, науковою обгрунтованою оцінкою аналізованих явищ. Книга Олександри Черненко являється грунтовним, важливим і дуже потрібним дослідженням, яке заповнює собою одну з помітних прогалин в українській літературній критиці.

Іраїда Тарнавецька

Children learn what they live

If a childd lives with criticism,
He learns to condemn.
If a child lives with hostility,
He learns to fight.
If a child lives with ridicule,
He learns to be shy.
If a child lives with tolerance,
He learns to be patient.
If a child lives with encouragement,
He learns confidence.
If a child lives with praise,
He learns to appreciate.
If a child lives with fairness,
He learns justice.
If a child lives with security,
He learns to have faith.
If a child lives with approval,
He learns to like himself.
If a child lives with acceptance and friendship,
He learns to find love in the world.

Оксана Бризгун-Соколик

Цікаве про оперу „Купало"

Північно-Американська ПРЕМІЄРА опери КУПАЛО, лібретто і музику до якої написав Анатоль Вахнянин, відбудеться в днях 13, 14, 15, 16 і 17 червня в залі МекМілан Театер в будинку Едвард Джансон, Музичного Факультету Торонтонського Університету.

Оперу КУПАЛО написав А. Вахнянин при кінці 19-го століття. Вона має 4 дії і є написана в клясичній формі. Сюжет опери, взятий з часів боротьби козаків проти татар у 17-му ст., розповідає про дівчину Одарку, яка попала в полон до татар. Її великодушно визволяє паша Омар, впізнавши в ній свою доньку... Коханий Одарки, Степан, нападає на татарський табір і знаходить там свою наречену... Опера багата на народну мелодику та купальські звичаї.

Цю першу галицьку оперу композитор сам ніколи не побачив, помер в 1908 р. Оперу перший раз поставлено в сезоні 1929-30 в Оперному Театрі Харкова, тоді столиці України. В головних ролях там виступали: Одарка — М. Литвиненко-Вольгемут. Максим — батько — Іван Паторжинський та Степан — наш канадець Михайло Голинський. Після того оперу стягнули і більше не ставили.

Оперою в Торонті буде диригувати Володимир Колесник, бувший музичний та мистецький керівник і диригент Академічного Театру Опери і Балету в Києві.

Режисером є Джеймс Лукас, режисер багатьох опер Канади та Америки, як на прим. Метрополітальної Опери, Опери Сан Франціско та інших.

Декорації та костюми проєктує Елсі Савчук, одна з ліпших фахівців у Канаді, яку можна було почути на вечорі Оперної Ґільдії, 1-го квітня в залі Інституту св. Володимира, де пані Савчук показувала прозірки зі своїх проєктів.

В опері бере участь хореограф Семен Джуган зі своїм танцювальним ансамблем КАЛИНА.

ОПЕРНИЙ ХОР, який приготовляється до КУПАЛА вже від травня минулого року, має коло 90 хористів ентузіястів. Ними є хористи з хорів Боян, Бурлака, Прометей, Веснівка, Діброва та церковних хорів. Хормайстер Зеновій Лавришин. Проби відбуваються в домівці УНО Торонто, господарі якої є ініціятори тої колосальної події в мистецькому житті української еміграції.

В головних ролях виступлять: В днях 13, 15 і 16 червня — Омар — Корнеліус Оптоф, Одарка — Роксоляна Росляк — яка 21 березня ц.р. виграла „Джуно Аворд" за „найкращий клясичний альбом — 1979" пластинку, на якій з піяністом Ґлен Ґулц-ом виконує „Дас Марієнлебен". Джуно Аворд є щорічні канадські нагороди за найкращі пластинки в різних категоріях.

Ролю СТЕПАНА буде співати Джеф Моріс, МАКСИМ — БАТЬКО — леонід Скірко, ГАЛЯ — Ганна Колесник. В днях 14 і 17 червня співають: ОМАР — Аво Кітаск, ОДАРКА — Вікторія Масник, СТЕПАН — Мішел Страно, МАКСИМ — БАТЬКО — Кріс Камерон, ГАЛЯ — Ірина Вельгаш. Майже всі солісти є солістками Канадської Оперної Компанії.

В почеснім комітеті опери є Владика Ізидор Борецький, Владика Микола Дебрин, композитор Юрій Фіяла, скрипаль Степан Старик, сенатор Павло Юзик, голова Провінційного Комітету Українців Канади д-р Петро Глібович та багато інших визначних українців.

Після премієри, в середу 13 червня відбудеться зустріч преси та радія і телевізії з головними виконавцями обидвох вистав.

Після вистави в п'ятницю відбудеться „Ґала" вечірка — прийняття. Це буде зустріч головних виконавців обидвох вистав з громадянством. Окремі квитки на прийняття ($25.00) можна купувати разом з квитками на оперу.

З приємністю хочеться відмітити, що на п'ятницю, 15 червня, майже всі білети є телефонічними замовленнями вже розпродані.

Вистава в неділю по полудні є заплянована головно для гостей з-поза Торонта, щоб дати їм нагоду приїхати та повернутися в незапізних годинах.

Інформації у справі квитків можна дістати в день — тел. 239-6010. У вечорі — тел. 656-8667.

11 травня Українська Оперна Ґільдія приготовляє в Клюбі Булевард Весняний Оперний Баль. Вечеря зі забавою — першою після Великодніх Свят, тераса над озером, романтичні танґа оркестри Когута та „передоперний" настрій є запорукою доброї забави!

Торонто чекає на премієру опери КУПАЛО!

Чим більше ви говорите, тим менше люди запам'ятають собі щось з того, що ви говорите.
(Фенелон)

Успіхи нашої молоді

Щаслива та родина й та громада, коли вони бачать гарні плоди своєї виховної праці та трудів над молоддю. Маємо на меті нашу здібну учительську силу, панну Ганю Ковч. Уродженка Монтреалу, Ганя ще від наймолодших літ виявляла здібності у мові, співі, українських танцях і в провідництві.

Маючи веселий приємний характер, ми все бачимо її активною та занятою у виховних програмах в українськім і канадійськім житті. Наука в Рідній і Недільній Школах при Соборі Св. Софії приготовили її до курсів українознавства, які вона з відзначенням закінчила. Сьогодні Ганя плавно і свобідно говорить українською, англійською і французькою мовами.

В організації Союзу Української Молоді Канади, Ганя виконує ріжні обов'язки в екзекутиві, — вона була доброю провідницею відділу Гетьмана Полуботка, і з великою насолодою та ентузіязмом часто виступала на ріжних концертах та з'їздах зі співами, танцями, промовами та інших до цього заохочувала. Своєю чарівною вдачою, українською щирістю, та багатством ідей, Ганя зуміла приєднати собі багато приятелів і була вибрана за свою популярність Королевою С.У.М.К.

Господь обдарив молоду Ганю талантами й здібностями, які вона постепенно розвиває і з невтомною енергією та відданістю, спрямовує свою активність для розвитку успішної праці української молоді. Вона свідома того, що молодь українська мусить працювати в спільній єдності, себе усвідомлювати, і боронити християнську правду перед ворожим та наївним світом.

Ганя Ковч отримала ступінь Б.А. і учительський дипльом від університету МкҐілл, Монтреал. Рівнож вона закінчила одинадцяту клясу музики і гри на фортеп'яні при музичнім факультеті МкҐілл. Під час студій в середній школі, Ганя грала в оркестрі на кларінеті й одержала найвище відзначення в музичних іспитах. Під час вакацій вона була заангажована до дирекції літної Оселі Св. Софії, як надзірний виховник, а минулого літа Ганя викладала українську мову в XII клясі в Інституті Петра Могили в Саскатуні.

При Соборі Св. Софії. Ганя на якийсь час занялась вихованням дітей дошкільного віку і першої кляси при Рідній Школі. Вона цікавиться всіма проявами творчого культурного та наукового життя й особливо підкреслює виїмкове значення для фізичного і духового розвитку й

Ганя Ковч

виховання кожної дитини молодого віку, і на цій підставі заангажована вчити у Монтреальській державній школі французьку мову і музику.

Батько Гані помер, коли було їй лише два роки, а сестричка Люба мала лише шість місяців. Її мама Оля з родини Літеплих, також народжена в Монтреалі й виховувалась при громаді Св. Софії. Рідна і Недільна школи, С.У.М.К., хор і жіноче товариство, — в той час під проводом покійних протопр. д-ра Володимира і добродійки Леонії Слюзарів, були для неї корисними виховними інституціями. Пані Оля, перебравши обов'язки батька і матері, старалась перебороти всі життєві труднощі і з Божою поміччю заробляла на життєві потреби, виховуючи своїх дітей в українській мові й дусі, — а вечорами продовжувала вищі студії та здобула стипендію Б.А. в університеті Сер Джордж Вілліямс. В цей час пані Оля, завдяки своїх здібностей та послідовности виконує чільні відповідальні обов'язки як генеральна секретарка у Protestant School Board of Greater Montreal.

Ганина сестричка Люба, вже на 3-тім році студій при Оттавському університеті, де вона бере курси мед-сестер. Покійний дідусь Гані, С. Літепло був головою управи громади Св. Софії, — а бабуня була активною членкою жіночого товариства „Доньки України".

Ми певні що Ганя буде йти слідами своїх батьків і буде використовувати всі дари. якими Господь її обдарив на добро своєї Церкви й Народу. Бажаємо Гані, щоб доля її стелилась у найкращих умовинах і з Божим благословенням на будуче.

Виховниця

МУЗЕЙНІ ВІСТІ

МУЗЕЙ СОЮЗУ УКРАЇНОК КАНАДИ

З. Орест

ХАТА – УКРАЇНСЬКИЙ МУЗЕЙ В САСКАТУНІ

Українці почали своє етнографічне існування на цьому континенті при кінці дев'ятнадцятого та на початку двадцятого століття в степових провінціях західньої Канади і при тому можемо сказати, що наша історія канадського поселення ще дуже молода і ще не затерла слідів цього початкуючого розвитку. До певної міри наш вік українського етнографічного побуту починає хилитися в противну сторону і культурний розвиток нашої давнити, під скорим кроком модерного добробуту відходить в забуття.

Отож самозрозуміло, що перші буди чи криївки українського поселенця, які охороняли його перед нагодою природи вже не існують. Навіть ліплянки пошиті солом'яними стріхами, зникли досить скоро в часі модерного розвитку фармерського життя і їх вже немає сьогодні, проте вже пізніші форми народнього будівництва українського поселенця, будовані із дерев'яних бальків покриті ґонтами, вже похилі а часто напів зруйновані негодою років, видніють де-не-де серед широких просторів степових провінцій західньої Канади.

**
*

Коли ви зупинетесь в Саскатуні на східньому березі широкої ріки Саскачевану, біля університетського моста, то побачите на протилежному боці цікавий пейзаж. Серед невеликих хмарочосів, що своїм виглядом нагадують типічну форму великого міста канадських прерій, виросла нова будівля в новому архітектурному стилі української хати. Будівля — над якою так багато вложено праці, яка вимагала багато плянувальних засідань, роздумів, суперечок, всяких критичних завваг за і проти і наостанку будівля на яку ми ждали вже так багато років — це наш Український Музей Союзу Українок Канади. Ось і за кілька тижнів ми вже повинні перенестися до свойого власного дому; хати — Музею, який здвигнула своїми щедрими датками вся наша спільнота самостійницького середовища, а особливо членство Союзу Українок Канади. Коли дивимося на будинок з противного берега ріки, так і перед очима ввижається пам'ятник у формі української хати, що наче невелика піраміда, здвигнена на честь наших поселенців великого українського народу. Нам любо вимовляти це слово „хата". Воно наше рідне і це наш притулок нашого побуту.

„В своїй хаті —своя правда" — сказав наш великий пророк Тарас Шевченко і ми цю правду зберігатимемо у цій же хаті, почерез експозиції нашого славного минулого.

**
*

Хтось і може подумати! — Славно! Будинок збудовано і все в порядку, можемо із заложеними руками сісти і відпочити. Але справи так дійсно рожево не виглядають, як може ми собі уявляємо. Перше за все на наших плечах тяжить ще поважний довг, за який ми платимо відсотками досить солоно і нашим головним завданням — скинути із себе цей важкий тягар.

Це зможуть зробити лише — ми всі разом як одна родина. Цей пам'ятник — хата збереже напевно ім'я всіх тих, які своїми щедрими пожертвами допоможуть скинути із плечей Союзу Українок цей важкий тягар. На свойому засіданні дирекція музею встановила принципи для тих, які своїми пожертвами допоможуть позбутись довгу з цієї нам рідної хаи. Всі ці особи, які зложуть пожертву $500 і вище будуть записані на пропам'ятній таблиці в цьому Українському Музеї назавжди. Мабуть це й є благородний почин — зберегти своє ім'я та своєї родини для дальших поколінь назавжди. Зберегти своє ім'я на вічність за таку ціну — являється благородним почином нашого музею. Отже ж в майбутньому це буде центр нашого збереження — всієї загальної культури Канадської України. Ми не сміємо впасти під тягарем, що так довгі роки ми несли. Наша минувшина мусить остатись збереженою правдою в своїй хаті. Наші діди і прадіди привезли з собою цей клунок культури України, який ми мусимо зберігати постійно і не сміємо кинути десь у куток забуття. У сво-

Вісті з СКВУ

Прим. редакції: Радо одержуємо всякі друковані матеріяли СКВУ із причин обмеженого місця в журналі подаватимемо їх в скороченій формі.

— — —

В черговім комунікаті за м. березень ц.р. СКВУ видав заклик про відзначення 40-річчя проголошення незалежности Карпатської України.

„Свідомі наших завдань допомагати нашому народові в його змагу до волі і незалежности, пригадаймо собі сорокову річницю становлення Карпатської України... наші обов'язки супроти українського народу, що й сьогодні стоїть у затяжній і ще незакінченій боротьбі за волю..."

— — —

Наступний комунікат з 7 березня подає обширне звідомлення з конференції Комісії Прав Людини під час III Конґресу СКВУ в Нью Йорку.

„У конференції брали участь представники комітетів, які діють на захист політичних в'язнів в Україні — з Австралії, Арґентини, Европи, США й Канади, недавно прибулі на Захід правозахисники з України, Леонід Плющ, генерал Петро Григоренко, Надія Світлична і Віктор Боровський, члени КПЛ на чолі з сен. Юзиком, поодинокі делеґати і гості".

Ось випрацювані пляни праці КПЛ на майбутнє:

„Посилення співпраці всіх українських комітетів й інформаційних служб, які займаються обороною прав людини в Україні.

Співпраця з правозахисними організаціями інших народів поневолених СССР.

Приєднати до співпраці молодь, використавши дані, які вказують, що третє покоління хоче активізуватися в громадській праці, особливо в питанні оборони людських прав.

Зробити старання, щоб поодинокі парафії „адоптували" політв'язнів і їхні родини, взявши їх під свою опіку.

...мусимо мати солідну наукову документацію наших протиарґументів на анти-українську пропаґанду.

Важливим є вплив на дорадників, міністрів, прем'єрів, експертів-совєтознавців...

Вживати засобів і акцій, які мобілізують тиск на союзників і приятелів, на невтральні торговельні і міжнародні організації, на тих, які керують публічною опінією..."

З резолюцій —

„Комісія Прав Людини вважає, що всестороння допомога боротьбі за права людини в Україні — права політичні, національно-культурні, релігійні та соціяльні — є важливим завданням СКВУ. Під універсальним гаслом за права людини, змагання України за свободу знайшли широкий і позитивний відгук у вільному світі, поглибили можливости конкретної співпраці з іншими визвольними і правозахисними рухами в СССР та сприяли політичній мобілізації широких кіл української спільноти в діяспорі. Оборона прав людини в Україні повинна залишатися одною з основних плятформ діяльности СКВУ на зовнішньому відтинку.

Інших 11 резолюцій, побажань це способи у проведення першої вже тут поданої.

ХАТА — УКРАЇНСЬКИЙ МУЗЕЙ

ій власній хаті ми не тільки зберігатимемо ці всі наші культурні надбання, але будемо їх розвивати серед маси прийдешніх українських поколінь.

Наколи ви у місті Саскатуні, заходьте у цю нашу хату нашого збереження і ви напевно знайдете цей смолоскип палаючого огню діяльности Союзу Українок Канади. Тоді ви побачите, що й Шевченко був великим праведником і що „В своїй хаті своя правда і сила і воля".

Звернення Інституту Св. Володимира в Торонті

Інститут Св. Володимира в Торонті проголосив кампанію за пожертвами на розбудову Інституту. Запляновано зібрати $650,000.

„Одним з чинників, що є запорукою дальшого існування та розвитку української громади в Канаді це Інститут Св. Володимира в Торонті...

Своєю діяльністю Інститут не тільки сприяє молоді здобувати вищу освіту, він помагає зберігати ті духові та культурні вартості, що їх українці-імірґранти привезли з собою та передати їх майбутнім поколінням. Цим він створює міцну основу для збереження української громади, як окремої та самобутньої спільноти в Канаді".

„Вісті Інституту"

Такого явища як бути канадцем у

у більшій чи меншій мірі, - немає

У нашій країні канадець є **канадцем** без огляду на його чи її походження... незалежно від того, чи вони народились у Канаді, чи емігрували сюди.

У Канаді ми шануємо кожного, як людину, і поважаємо його расу, самобутню культуру, релігійні та духові цінності.

Кожний канадець зискує від того, що він поділяє хист, уміння та вклад у канадське життя всіх інших канадців. Власне завдяки цьому Канада велика країна!

Ваш канадський уряд, шляхом своєї постійної політики багатокультурності, впроваджує та керує великою низкою програм, спрямованих на те, щоб заохотити усіх канадців затримати їх культуру... і **з гордістю** поділитися нею з усіма іншими канадцями.

Одним з завдань вашого Міністра Багатокультурності є забезпечення рівних можливостей і прав для **усіх** канадців, незалежно від їх етнічної чи культурної приналежності. Ваш Міністер Багатокультурності також допомагає забезпечити здійснення політики багатокультурності в усіх сферах діяльності та в усіх програмах вашого канадського уряду. Завдяки цьому Канада насправді багатокультурна країна.

Ці тривалі багатокультурні програми канадського уряду борються за різноманітність усіх канадців та за їх рівність. Усі канадці **рівні.** Немає такої речі, як бути канадцем у більшій чи меншій мірі... завдяки нашій політиці багатокультурності.

Multiculturalism

unity through human understanding

Honourable Norman Cafik
Minister of State
Multiculturalism

Дост. Норман Кафік,
Міністр
Багатокультурності

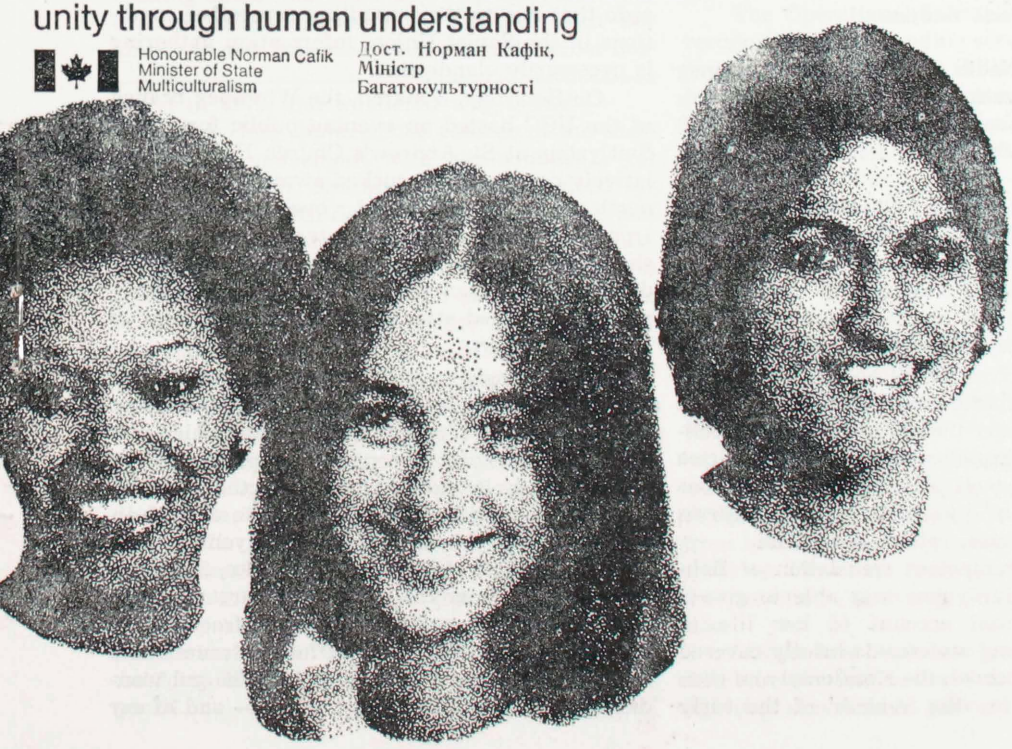

SVITLYCHNA VISITS WINNIPEG

M. Kostenko

Nadia Svitlychna

The visit of Nadia Svitlychna to Winnipeg during the first weekend of March provided a much needed respite to an unusually cold and dreary winter — the eclipse had been the only other bright spot.

Despite her 'celebrity' status in the West, meeting Ms. Svitlychna is initially not unlike meeting someone's *titka* Ol'a for the first time. However, her personal warmth and the description of her experiences in the Soviet union soon reveal her as a truly remarkable person.

Upon her arrival to Winnipeg on Friday 2 March, a press conference was convened at a downtown hotel under the auspices of the National office of the Ukrainian Canadian Committee (UCC). Although well attended, the questions posed by the assembled journalists were, as seems to usually be the case, rather superficial.

Through the competent translation of Bohdan Zajcew, Ms. Svitlychna was able to give a clear and substantial account of her life in Ukraine. Her opening statements briefly covered her early years in school, the Komsomol and then her involvement in the 'rebirth' of the early sixties. Although there were the inevitable questions of "what's it like in the labor camps?", Svitlychna was able to focus on what seemed to be the most important issue in her mind: the plight of female political prisoners and the degeneration of socialist legality to the level of using children as pawns in attempts to force female dissidents to renounce their views. "There are ways of losing all rights to motherhood in the Soviet Union. The threat was hanging over me constantly from the time of my arrest (April 1972) until my emigration (November 1978)."

One reporter, puzzled by Svitlychna's description of the Kiev Helsinki Monitoring Group as a legal one, stated that in her view it was more of a "covert, underground grouping of individuals". Svitlychna's reply maintained that the group is legal because from the day of its formation, its members overly acknowledged its establishment and, furthermore, publicly stated its function as well as the names and addresses of the members. Svitlychna did, however, concede that due to the prevailing repressive conditions in the Soviet Union, information gathering is necessarily clandestine.

On Saturday, 3 March, the Winnipeg branch of the UCC hosted an evening public forum for Svitlychna at St. Andrew's Church Hall — a relatively new building, tucked away in Winnipeg's north end. The crowd of over four hundred (most of whom seemed to walk with stooped shoulders, thereby indicating the amount of students, or for that matter, anyone under forty present) listened attentively for over an hour to her presentation.

Interestingly enough, she began by telling the *hromada* of the changes in Ukrainian society after the second World War, a concept which was difficult for those present to comprehend. She spoke of herself and her family, of the workers, students and writers with whom she shared an 'awakening' in the sixties. Ms. Svitlychna spoke of Alla Horska's death, of Symonenko, Strokata, Stasiv, Ivan Kandyba, and of others who are continuing to press for democratic freedoms in Soviet Ukraine. She spoke of her bitterness "because of the massive arrests in 1965-66 and wondered why I wasn't amongst them — and of my

LIFESTYLE AWARD — RECOGNITION FOR MANY YEARS OF DEDICATED VOLUNTARY WORK

Presentation of Lifestyle Awards was made at Farliament Buildings, Ottawa, on January 23rd 1979 by the Honourable Monique Begin, Minister of Health and Welfare. Mrs. Lillian Gregory was one of 32 recipients of the Lifestyle Award presented to Canadians for outstanding dedication in a variety of community involvemeans. Guests at the luncheon included John Gregory, a few close friends, and colleagues of the Executive of the National Council of Women of Canada.

The award consisted of a large medallion on a ribbon, "the ANKH" — the Egyptian symbol of the "Key of Life"; an ensignia pin and a certificate plaque. Lillian was nominated for the award by the Ukrainian Womens' Association of Canada, St. John's Cathedral Branch, Edmonton; the Executive Directors of the Canadian Health Association (Alberta and Edmonton); and the Edmonton Local Council of Women.

The Citation reads, "Among the many volunteer programs profiting from Mrs. Gregory's Leadership are home management, clothing and cooking skills and other self-help aftercare. Her concern and understanding, together with her ability to motivate others has assisted former hospital patients to return to normal life with confidence and self-assurance. Her example of helping others has earned her the deepest admiration and respect of all Canadians."

Lillian Gregory receinving Lifestyle Award from Honourable Monique Begin

The Operational Lifestyle Plaque reads, "In recognition of outstanding service in fostering improved health Lifestyle, Lillian M. Gregory has been awarded this Certificate of Achievement by the Minister of National Health and Welfare on behalf of the people of Canada".

In 1972 Lillian received a 10-year award from the Canadian Mental Health Association, for continued involvement directly with the patients' rehabilitation program. She headed a home-management program for 3 terms. The Program is designed for patients and former patients to assist them with basic cooking skills in the kitchen at the Mental Health quarters; to help patients plan low cost meals and to assist them with the purchasing of used clothing at low cost.

The Home-Management program with University students in training, was on a low budget. Frequently Mrs. Gregory brought ingredients from home particularly when a project was centered on Ukrainian food preparation. Several of the patients in each separate class were Ukrainians.

Lillian was Assistant-Leader in a program "Recovery" which offered a proven method of self-help aftercare to prevent chronicity in ner-

---

arrest in 1972, and wondered why I was".

Svitlychna captured the essence of the *shestodesiatnyk* movement with her subdued, yet poignant speech. She also stressed the need for our solidarity with Soviet political prisoners and others whose basic freedoms are being unduly curtailed—especially female political prisoners in Ukraine who have "sacrificed so much in order to preserve their personal dignity as well as their national dignity as Ukrainians." She emphasized that the feeling of solidarity amongst women in the camps transcends national differences.

The evening with Svitlychna turned out to be personally satisfying. One felt at least partially content in knowing that as long as individuals like Nadia Svitlychna are active in the Soviet Union, the hope for progressive changes there aren't necessarily ludicrous. Her presence in Winnipeg further substantiated the need for action on our part — the immediate results of its absence were felt in Winnipeg that weekend — for the long-range results which are yet to be attained.

"Student"

vous individuals and to prevent relapses in former mental patients. Lillian worked as a volunteer on a one-to-one basis. Today she befriends two former patients in the community.

Since 1972 Lillian Gregory has been Chairman of Health and Welfare on the Local, Provincial or National levels of the Council of Women of Canada.

During 1975 — International Womens' Year, Lillian Gregory was awarded a Certificate of Appreciation from the City of Edmonton which reads, ... "for significant contributions in the field of "Women Involved in Health and Welfare" and "Women in Planning Neighborhood, Development, Citizen Participation, Charitable Appeals".

Mrs. Gregory is presently serving her second term as Vice-President of National Council of Women of Canada overseeing the following chairmanships: Health and Welfare; Housing; Community Planning; Safety and Recreation.

In 1977 on the occasion of the twenty-fifth anniversary of the ascension of Her Majesty The Queen to the Throne, Lillian was nominated by National Council of Women of Canada, for the Silver Medal of which the Citation reads, ... "for Worthy and Devoted Service Rendered by the Recipients to the nominating organizations and of the esteem in which they are held by their associates."

During the week of awards in Ottawa, Mrs. Gregory was a member of the delegation of National Council of Women that presented a brief to the Prime Minister and his Cabinet. The brief is presented by appointment annually.

„Among all things, have fervent c h a r i t y among yourselves" I Peter 4—V. 8. Lillian's acts of charity included understanding, kindly feeling, immeasurable hours of time, almsgiving, and love. She laboured where few others volunteered their services. One day in the future, Lillian shall receive the greatest award any human being can earn, for the Lord shall say to her, "Well done, good and faithful servant". — St. Mathews 25. V. 23.

I congratulate Lillian, for I feel certain that the Ukrainian community must be very proud of her dedication and achievements. I extend best wishes to Lillian. May God bless her with good health, so that she may prolong her remarkable dedication for the benefit of humanity.

Joana Janis

Immersion course in Ukrainian

A language program, unique on the North American continent, takes place in Saskatoon this summer. The program is a total immersion course in Ukrainian for high school students.

Young people who wish to improve their speaking knowledge of Ukrainian will enroll in the program which takes place at Mohyla Institute for a five week period from July 1 — August 3, 1979.

Optimum opportunity to learn is provided through the creation of a totally Ukrainian environment. Students are accommodated at beginners, intermediate and advanced levels. Staff members will be with the students at all times to act as speaking models and assistants.

The program includes formal classes using the audio-visual approach, which will give students credit standing in Grades IX, X, XI, or XII Ukrainian. Suplementing this is a variety of cultural and recreational activities. The activities include folk arts workshops, Ukrainian dancing, singing, bandura playing, music appreciation, films, guest lectures, discussion groups, drama, tours and sports.

An interesting feature is the attendance of one or two 15-17 year old Ukrainian students from Europe or South America who do not speak English, and attend the course, not as instructors, but as full participants. This has the very practical effect of encouraging everyone to learn to use Ukrainian in order to develop friendships with the foreign visitors.

The Ukrainian Total Immersion Summer School is in its fifth year of operation. It has drawn participants from as far afield as Victoria, B.C., Montreal, P.Q. and California, U.S.A.

Anyone who has completed Grade Eight (elementary school) may attend. Application forms and information are available from Mohyla Institute, 1240 Temperance Street, Saskatoon, Saskatchewan, S7N 0P1.

Едмонтонський Сумківський Хор бере участь у Міжнародньому Змаганні Хорів!

Загально знаний Едмонтонський Сумківський Хор, у складі 60 юнаків та юначок — Сумківців, під диригентурою п. Мирослави Фодчук, удостоївся признання брати участь у Міжнародньому Змаганні Хорів, які відбудуться в перших днях місяця серпня 1979 року у місті Відні, Австрія, Европа.

Едмонтонський Сумківський Хор зараз відбуває свої проби, трудиться і працює, щоб українською піснею здобути славу українській спільноті в Канаді. Поїздка Сумківського Хору на міжнародні змагання, придбання належних костюмів, підготовка до самого фестивалю є сполучена з великими фінансовими видатками, які виноситимуть около $120,000!

Без сумніву, труди, посвята, праця нашої молоді заслуговують на нашу загальну моральну й матеріяльну піддержку!

Надзірна Рада Едмонтонського Сумківського Хору звертається з сердечним проханням до людей доброї волі й щирого серця, які оцінюють і розуміють важливість і конечність та потребу існування Едмонтонського Сумківського Хору — допомогти своїми пожертвами у їхній заплянованій праці та здійсненні наміченого пляну.

Ваші пожертви просимо пересилати на адресу:

Very Rev. Alexander Chomiak,
10945-107 Street, Edmonton, Alberta T5H 2Z5

Банкові чеки виписуйте:

Ukrainian Self-Reliance League,
Project $20,000 Fund

Для жертводавців, які зложать $25.00 й більше, вишлемо посвідки для податкового звільнення („інком текс")! Всім жертводавцям щире українське Спасибіг!

За КОМІТЕТ:

Петро Прокопів, голова Надз. Ради
Фівонія Пелех, секретар
Митр. Прот. Олександер Хом'як, духівник
Тарас Кругляк, член
Адв. Ростислав Дзеник, голова фін. ком.
Стефанія Солтикевич, скарбник
Тарас Юзвишин, член
Михайло Хижан, член

ДІЛИМОСЬ БОЛЮЧОЮ ВІСТКОЮ

Ділимося болючою вісткою, що в середу 11 квітня 1979 року, на 63 році життя, упокоївся в Оттаві після короткої недуги Професор Константин БІДА.

Св. п. Професор К. Біда студіював на Львівському й Віденському Університетах і на останньому здобув у 1943 році ступінь доктора в ділянці слов'янознавства. Від 1952 року був професором української мови й літератури та довголітнім Головою Департаменту Славістичних Студій на Оттавському Університеті. Він був теж професором-гостем на Українському Католицькому й Українському Вільному Університетах та Головою Українського Дослідчого Інституту ім. Івахнюків на Оттавському Університеті.

Покійний був дійсним членом Української Вільної Академії Наук в Канаді, канадського Наукового Товариства ім. Шевченка та багатьох канадських та американських професійних організацій. Д-р К. Біда є автором кількох праць з української мови й літератури та ряду статтей і оглядів. Його передчасна смерть створила велику прогалину в українознавчих студіях.

Похоронні відправи відбудуться в понеділок і вівторок, 16-17 квітня, в каплиці Оттавського Університету звідки тіло Покійного буде перевезене й похоронене в Бавнд Бруку. Замість квітів на могилу пожертви можна складати на Ukrainian Studies and Research Endowements, University of Ottawa (Dr. C. Bida Fund) c/o Dr. T. Kis and Sen. P. Yuzyk, Ottawa, або на Український Католицький Університет у Римі. Хай вічна і добра пам'ять залишиться по ньому.

Президія УВАН у Канаді

Така добродійність, яка вимагає, щоб її проголошувати перестає бути добродійністю.

(Гаттон)

Більше блаженною ріггю є давати ніж одержувати.

(Біблія)

Коли ви щось купуєте, то користайте більше вашими огима, а не вашими вухами.

(Чеська приказка)

Здоровий розум є інстинктом, а дуже часто він є ознакою геніяльности.

(Г. Шав)

Талант вирощується на самоті, характер формується в бурхливому життейському морі.

(Гете)

ВІДДІЛ ДЛЯ ДІТЕЙ

Марійка Підгірянка

МОЯ МАМА

Снилось ме ні ясне сонце,
Що в хаті світило —
А то лиш так моя мама
Дивилася мило.

Приснився мені легкий вітрик,
Що пестив колосся, —
А то мені моя мама
Гладила волосся.

Снилась мені ягідочка,
Як мед — солоденька, —
А то мене цілувала
Мама дорогенька.

Як княжич Данило кохав свою неньку

Перше проміння сонця заглянуло крізь візантійські вікна княжого замку в Галичині, і упало на лежанку княжича Данила. Золотоволосий хлопчина закліпав з просоння очима і зіскочив з тапчана.

— Васильку! — гукнув він до молодшого братчика — а ставай но! З другого кутка піднялася темна кучма волосся, а з поза неї показалося румяне кругле писью.

— Сьо таке? — питало мале, пузате бобо.

— Братіку! Сьогодні я стану князем! — Ти-и князем? — ха, ха, ха!

— Не смійся, а слухай, що я тобі скажу: по смерти нашого батька я став наслідниокм престола, й бояри мають сьогодні зложити мені присягу вірности.

— Це смішно... ти такий малий і князь, ха, ха, ха, добрий то князь, сцо замки з піску ставляє!

— Маленький, але важненький, — сміявся Данилко, пригортаючи братіка — а тепер гайда до матусі!

І босі маленькі ніжки затупотіли по коридорі й стали перед дверима княгині. Данилко легенько застукав.

— Що це за ранні гості? — запитав ніжний голос.

— Ми! ...тихенько відповіли діти.

— Що за ми? — Може татари?

— Ні, ні добрі люди. —

— Добрі люди? — сміялася княгиня — то входіть!

І маленькі люди прибігли до матусі, закинули її ручки на шию й шепотіли: —

— Добридень, матусю!...

А потім вмилися, помолилися перед іконою Богородиці й одягнули святочну одежу з синього шовку.

— Скоріше діти! Поспішайте! Не чуєте, як грають дзвони? То вже збіраються бояри на торжество.

Прибічна сторожа у срібних панцирях відчинила великі сріблом ковані двері й в середину ввійшла княгиня Романова з дітьми. Гучними, веселими окликами: „Слава"! — вітали зібрані прибувших.

Данилко сміло обкинув очима приязні обличчя своїх дорадників і свобідно сів на престолі свойого батька. А коли глянув на свою матусю, що стояла біля ступенів престола, його добре серденько заворушилося:

— А для моеї матусі нема тут місця? — гукнув він дзвінким голосом і питаючим зором обкинув своїх дворян.

Гробова мовчанка залягла світлицю. Бояри почали перешіптуватися, врешті один з них приніс гарне крісло й поставив його біля престола.

Тепер почувся Данилко незвичайно щасливим. Його кохана матуся відбирала з ним присягу від бояр, які на хрест святий присягали, що остануть вірними князеві й батьківщині аж до смерти.

Яр. Мандюкова

Борис Списаренко

СОНЕЧКО

Прилетіло сонечко,
На мою долонечку,
Крильця червоненькі
Цяточки гарненькі.
По всіх пальчиках ходило
З мізинчика полетіло.

Звіт Провінційного З'їзду Союзу Українок Канади на Британську Колумбію

11-ий Провінційний З'їзд Союзу Українок Канади та складових організацій СУС на Бр. Колумбію відбувся в днях 6, 7 і 8 жовтня 1978 р. в авдиторії Собору Пресв. Тройці у Ванкувері.

З'їзд почався в п'ятницю вечором реєстрацією делегатів та гостей. Цей вечір був призначений для Музею. Промовляла пані М. Ткачук, голова Головного Музею С.У.К. в Саскатуні, а пані Л. Кут, голова Музейної Ради висвітлила фільм „Скарби України".

Офіційне відкриття з'їзду було в суботу о год. 1-ій пополудні. Голова З'їздового Комітету Н. Воробець попросила о. прот. П. Бублика провести молитву й до президії З'їзду — голову Централі СУС д-ра Л. Фарину, С. Пауш від Централі С.У.К., М. Ткачук від Головного Музею С.У.К., М. Вакалюк — голову Пров. Екзекутиви на Б. К., Дарсі Антонішко представниця централі СУМК, М. Гомола — голова ТУС, Л. Митрук — голова місцевого відділу С.У.К., о. прот. П. Бублик, о. прот. П. Сацевич, о. М. Сокирка. Секретарювали О. Дзюбенко і І. Решетник.

Дальше слідували привіти представників з Централь.

До Резолюційної комісії вибрано д-ра Л. Фарину, С. Пауш, М. Лебедович, М. Гомолу, В. Дзюбенка і Р. Добровника на панну Д. Антонішко. По цьому учасники з'їзду розійшлися на окремі сесії.

Сесію Союзу Українок Канади відкрила й перепроваджувала голова Пров. Екзекутиви пані М. Вакалюк. Відспівавши гимн Союзу однохвилинною мовчанкою вшановано пам'ять померлих членок організації. До президії цієї сесії увійшли пані: С. Пауш, М. Ткачук, Н. Воробець, секретарювала о. Дзюбенко. Пані С. Пауш привітала членок від Централі С.У.К. й побажала успіхів в нарадах для добра й зросту нашої організації.

Привіти і короткі звіти давали голови або делегатки з відділів. Від відділу ім. Лесі Українки у Ванкувері — Л. Митрук, ім. Ольги Кобилянської, Валей — М. Антонішко, ім. Олени Пчілки, Бирнабі — пані Ваврик, ім. С. Стечишин, Келовна — Н. Іванишин, ім. Св. Ольги, Вернон — п-ні Демко, з Кемлупс — п-ні Пасічник, з Порт Альберні — п-ні О. Заразун.

Номінаційна комісія — А. Бойчук, К. Деммйн, М. Захарук, Москалюк, п-ні Демко.

Слідували звіти (писемні) урядниць Пров. Екзекутиви.

Голова Пров. Екзекутиви М. Вакалюк у своєму звіті подала свою працю за минулих два роки. Вона взяла на себе цей важний обов'язок у повній свідомости за цю велику відповідальність. Вона відвідала разом з головою філії Музею всі відділи провінції. Добро Союзу і його ідеали були напрямними її праці. Вотум довір'я уступившій управі Пров. Екзекутиви висловили урядниці Контрольної комісії А. Бойчук і п-ні Круліцька.

В дальшій програмі сесії була дискусія над працею відділів, як заохотити молодших жінок в ряди організації й як зробити наші місячні збори більше цікавими.

Після вечері був вечір призначений нашій молоді СУМК. Промовляв з централі СУМК Р. Онуфрійчук, який плинно в двох мовах — українській і англійській говорив про літню оселю „Село" її організацію й її завдання.

Зліва направо — д-р Левко Фарина, голова Союзу Українців Самостійників, Лідія Касіянчук, гість-доповідач і голова відділу з Вікторії, Стефанія Пауш, секретар Союзу Українок Канади, Марія Вакалюк, голова Пров. Екзекутиви Союзу Українок в Брит. Колумбії.

Після промови була дискусія, та питання. Другою точкою того вечора була панельна дискусія СУМК модераторкою якої була координаторка СУМК М. Вакалюк.

В панельній дискусії брали участь сумківці — К. Сміт з Ванкувера, Таня Капіцька — Вернон, Шел Ткачук і Корін Голонко — Волей. Тема дискусії „Чи вживання англійської мови в Богослужбі нашої Церкви заохотило б більше нашу молодь учащати до церкви". Ця тема для сумківців була досить тяжка й викликала живу дискусію.

В неділю було продовження з'їзду. По Службі Божій в Соборі Пресв. Тройці яку відправив о. прот. П. Бублик відбувся спільний обід в парафіяльній авдиторії. Підчас обіду промовляли д-р Л. Фарина, голова СУС, який у своїй змістовній доповіді порушив питання нашої організації, що через добробут щораз менше є зацікавлення організаційним життям. Друге питання над яким застановився це питання багатокультурности. Ми українці повинні брати приклад від інших етнічних груп в Канаді як наприклад жидів. Вони при першій нагоді обстоюють і допомагають своїй державі Ізраїлю, а ми чомусь боїмося про Україну говорити, а тимбільше їй допомагати. Друга промова була пані Л. Касіянчук, представниці централі С.У.К., а рівночасно вона є головою відділу ім. Доньки України у Вікторії. Вона як одна з молодших членок Союзу висказала декілька своїх думок що до наших молодих жінок. Для них, з їх знанням англійської мови, з їх освітою, яку переважно всі мають, як не вищу то середню найменше, для них всі двері відкриті до всіх англомовних організацій та клюбів і ми, щоб їх привабити в ряди нашої організації повинні дати їм відповідну програму праці як їх зацікавила б.

Підчас обіду також говорила голова Музею М. Ткачук і закликала всіх до всесторонньої піддержки головного музею як фінансово так і різними експонатами.

По обіді учасники з'їзду розійшлися на окремі сесії. Жіночу сесію перепровадила голова М. Вакалюк й по-

просила голову номінаційної комісії А. Бойчук перепровадити вибір нової Екзекутиви на 1978 - 1980 рік:

Голова — М. Вакалюк

Уступивша голова — Л. Кут

1-шу заступницю доручено Пров. Екзекутиві в порозумінні з відділами в Оканаган назначити членку з тої околиці.

2-га заступниця — Л. Кас'янчук

3-тя заступниця — Круліцька

Касирка — Н. Воробець

Кореспондентка — О. Дзюбенко

Рекордова секретарка — О. Гавришок

Референтки: освіти — М. Савіцька, СУМК — М. Лебедович, консументів — А. Максимюк, архіви — Л. Кут, здоров'я — Л. Киба, „Променя" А. Бойчук. Голова філії Музею — М. Паланич, секретарка — Г. Токарик, касирка — Н. Воробець.

Членки комітету музею — А. Мануша, К. Бабійчук, П. Клюкевич, К. Кірстюк, М. Боднарчук, Л. Митрук.

Окружні представниці:

Фрейзер Велі — М. Савіцька,

Ванкувер Айленд — О. Заразун,

Келовна - Вернон — С. Князь,

Кемлупс — М. Пасічник.

Потім відбулася спільна сесія, під проводом голови з'їздового Комітету Н. Воробець. Отець прот. П. Сацевич поінформував, що на сесії ТУС була обговорена справа літньої оселі для молоді в Британській Колумбії й що ТУС взяв на себе обов'язок цю справу доглянути. Було також спільно обоговорено питання нашої молоді, її організації СУМК, участь молоді в церковному житті. Була порушена справа участи наших чоловіків в самостійницькій організації ТУС.

Вечором відбувся концерт силами відділів СУМК з Британської Колумбії.

З'їздову програму закінчено прочитанням резолюцій ухвалених з'їздом.

Олена Дзюбенко, секр. з'їзду

* * * *

РЕЗОЛЮЦІЇ

прийняті на 11-му Провінціяльному З'їзді Союзу Українок Канади та складових організацій СУС на Британську Колумбію, що відбувся 6, 7 і 8 жовтня 1978 року в м. Ванкувері, Б. К.

I.

Цей З'їзд сердечно вітає Первоієрарха Блаж. Митрополита Андрея, Свящ. Єпископат, Світлу Консисторію, Всечесне Духовенство та всіх вірних Української Греко-Православної Церкви в Канаді з нагоди 60 літніх роковин з дня заснування цієї Церкви, і зокрема вітає Преосв. Владику Василія з нагоди обрання в сан Єпископа.

З нагоди 40-го Ювілею Товариства Українців Самостійників (ТУС) в Канаді, цей З'їзд провінції Брит. Колумбії щиросердечно вітає Генеральну Управу ТУС, всіх провінційних Управ та всіх членів ТУС в Канаді з висловом признання за дотеперішні досягнення із найкращими побажаннями дальшого позитивного розвитку на будуче.

II.

1. З'їзд С.У.К. і складових організацій СУС закликає всі свої відділи та членство ТУС і СУМК допомогти в збірках експонатів музейної вартости й тим самим збагатити музейну філію на Британську Колумбію у м. Ванкувері.

2. Цей З'їзд закликає наше членство й громадянство щиро жертвувати на будову Крайового Музею в Саскатуні.

3. З'їзд закликає провід складових організацій СУС звернути найбільшу увагу на СУМК і нашу молодь. Загально заохочувати її брати участь у наших Богослужбах і церковному житті, а також і в різних імпрезах і праці наших організацій на місцях. З метою, щоб наша молодь ввійшла в членство наших організацій.

(Докінчення на стор. 33)

СВ. ПАМ'ЯТІ МАРІЇ СОЛОВАН

З приводу другої річниці упокоєння бл. п. Марії Солован, дня 25 березня 1979 р. в Катедрі Св. Івана в Едмонтоні була відправлена Панахида за спокій душі Покійної Марії. Після Панахиди муж пок. Марії, пан Н. Солован запросив рідню і ближчих приятелів на спільний обід до Інституту Св. Івана. Після обіду о. прот. О. Хом'як переповів заслуги бл. п. Марії у відділі С.У.К. при Катедрі Св. Івана. Д-р Микола Гриник склав сердечну подяку вуйкові Напові Солованові від усіх присутніх за запрошення, як також сказав пару теплів слів на адресу дорогої покійної тітки.

Марія Лазарук попросила о. прот. А. Хом'яка, щоб проголосив збірку в пам'ять покійної Марії, з уваги на те, що як тепер ведеться кампанія на наш журнал „Промінь" і що покійна Марія читала і ним дуже дорожила. Збіркою занялася пані О. Ганочко і Марія Лазарук. Зібрано $177.00. Пан Солован склав $22.00 від себе. По десять долярів склали слідуючі: п-во Н. Гриники, пані С. Гриник — сестра покійної, Б. Фербей, п-во Лазаруки, Володимир Довганюк з Бенф і п-во Ф. Ганочки. По п'ять долярів склали: пані Анна Особа, Марія Сулима, о. о. добр. О. Хом'яки, П. Каланча, М. Федорук, Нап. Г. Сорохан, ої Хруставка, пані К. Міськів, В. Оробик, п-во І. Мельничуки, Самоїли, Мисківи і пані Р. Скакун, д-р Богдан Михайлишин, п-во Ковальчуки, п-во Бойди і пані Марія Сулима; по чотири доляри склали: пані Олена Слюсарчук; по три доляри — сестра покійної, п-во Н. Довганюки, а решта склали меншу суму грошей.

Приятель покійної, **Марія Лазарук**

КВІТИ НЕЗАБУТНІМ

У третю річницю відходу у вічність дорогої мами, бл. п. Марії Бови та в першу річницю дорогого батька, бл. п. Савелія Бови, замість квітів складаю дар в сумі $10.00 на журнал „Промінь'.

Дочка Надія, зять Семен Грицини з дітьми, Монтреал

— — — — —

Складаємо нев'янучий вінок у незабутню пам'ять дорогого мужа, батька, бл. п. Филипа Олійника, який упокоївся у Вінніпезі 11 травня 1974 року в його світлу пам'ять складаємо $10.00 на „Промінь".

Дружина Анна Олійник, дочки і зяті — Єлисавета і Іван Прокопчуки, Ольга і Іван Шелемберги.

— — — — —

Відділ Союзу Українок ім. Кн. Ольги в Торонті попрощавши відправив на вічний спочинок свою скромну і побожну членку, бл. п. Анну Коропецьку, складає нев'янучий вінок і засилає $35.00 на журнал „Промінь" (в тій сумі $10.00 склала від себе Марія Осадчук, односельчанка). Вічна тобі пам'ять, дорога Сестро!

За відділ — М. Божик

— — — — —

Складаю нев'янучий вінок у пам'ять моїх дорогих родичів, які упокоїлись — мама, бл. п. Євдокія 16 квітня 1965 року, батько бл. п. Іван Буряник — 13 березня 1973 року в їх світлу пам'ять засилаю $20.00 на „Промінь", журнал, якого вони обоє читали та високо цінили.

Дочка Марія Березюк і родина, Айтуна, Саск.

— — — — —

Замість китиці квітів на свіжу могилу нашої дорогої доні Тереси надії, яка відійшла у вічність 23 грудня 1978 року на 24 році свого життя, складаємо на „Промінь" $20.00.

Мама Стефанія і тато Антон Темрики, Ревелсток, Б. К.

— — — — —

Відділ Доньки України в Реджайна, Саск. з приводу упокоєння Стефанії Пауш, бувшої голови Союзу Українок Канади, заслуженої громадської діячки, довголітньої працівниці на народній ниві, в її світлу пам'ять засилаємо дар на „Промінь" — $25.00. Покійній вічна пам'ять.

За відділ — К. Пасека, секр.

— — — — —

Складаю нев'янучі квіти нашим дорогим матерям — бл. п. Анастасії Григорчук і бл. п. Доміцелі Пелехатої з нагоди Дня Матері.

Пам'ять наша про них завжди живе у наших серцях, а в пошану їм складаємо $10.00 на журнал „Промінь".

Дочка і невістка Марія Григорчук, Етелберт, Ман.

— — — — —

У п'ятнадцяту річницю смерти моєї дорогої мами, бл. п. Василки Тирновецької та у другу річницю упокоєння моєї дорогої сестри бл. п. Вікторії Горяк у їх світу і незабутню пам'ять засилаю десять долярів ($10.00) на журнал „Промінь".

Марія Кінащук, Саскатун

— — — — —

Складаю нев'янучий вінок у світлу пам'ять мого дорогого мужа Йосипа Ременди, який відійшов у вічність 4 травня 1959 року, у двадцяті роковини його упокоєння складаю $10.00 на „Промінь".

Дружина Марія Ременда, діти і внуки, Ванкувер

— — — — —

З нагоди Воскресення Христового засилаю на „Промінь" писанку — $5.00 в пам'ять моєї незабутньої доні Віри.

Меланія Буряник, Торонто

— — — — —

Складаю китицю нев'янучих квітів у світлу пам'ять моєї дорогої куми, бл. п. Марії Вавринюк, яка упокоїлась в Едмонтоні 18 лютого 1979 р., засилаю в її пам'ять $10.00 на „Промінь". Чоловікові Євгенові і родині висловлюю щирі співчуття.

Анна Романович, Принс Альберт, Саск.

— — — — —

Складаю нев'янучий вінок у пам'ять моїх дорогих родичів, батька бл. п. Івана і мами, бл. п. Анни Олійників, які упокоїлись 1961 року в їх пам'ять засилаю $7.00 на „Промінь".

Дочка Софія Пилипів, Виниярд, Саск.

— — — — —

У першу річницю упокоєння моєї дорогої приятелъки, бл. п. Анастасії Сарчук, яка упокоїлась 10 березня 1978 року, в її світлу пам'ять складаю $25.00 на журнал „Промінь".

Ангелина Павлик, Вінніпег

— — — — —

У другу річницю упокоєння нашого дорогого батька і дідуся, бл. п. Семена Тимчака, який відійшов у вічність 28 травня 1977 року, у Монтреалі, складаємо в його пам'ять $10.00 на журнал „Промінь".

Володимир і Надія Данковичі та сини — Данило, Стефан, Андрій і Павлусь

— — — — —

Зберігаючи світлу пам'ять мого дорогого сина Ореста Москалика, який 22-літнім юнаком, у часі другої світової війни 1944 року в м. травні пропав без відомости, в його пам'ять жертвую $10.00 на журнал „Промінь".

Любляча мати Анна Москалик, Вінніпег

— — — — —

Складаю нев'янучий вінок у пам'ять моїх дорогих рідних — дорогого мужа бл. п. Юрія Томнюка, який упокоївся в травні 1964 р., мого дорогого сина, бл. п. Михася, який упокоївся в березні 1946 р. і моїх дорогих родичів — батька, бл. п. Михайла Рачука, який упокоївся 1954 року, мама, бл. п. Євдокія Рачук — упокоїлась в лютім 1978 р. в їх світлу пам'ять складаю $25.00 на журнал „Промінь".

Анна Томнюк, Едмонтон

— — — — —

Складаю нев'янучий вінок у пам'ять мого дорогого мужа Николая Кудли, який упокоївся 27 жовтня 1974 року, мого брата Григорія і братову Параску Березків, які відійшли у вічність в трагічнім випадку у Вондерінг Ривері, Альберта, в їх незабутню пам'ять складаю $12.00 на журнал „Промінь". Вічна їм пам'ять.

Дружина і сестра Єлисавета Кудла, Келовна, Б. К.

ГРОМАДСЬКА І РОДИННА ХРОНІКА

ДЕНЬ ЧЛЕНСТВА, СВЯТО ЛЕСІ УКРАЇНКИ ТА ВИЗНАЧНИХ УКРАЇНСЬКИХ ГЕРОЇНЬ, 11-го лютого 1979 року, Йорктон, Саск.

Заходом заряду та культурно-освітнього комітету, відділ ім. Олени Пчілки, відсвяткував День Членства, свято Лесі Українки та Визначних Українських Героїнь. Імпреза почалась вдячним Молебнем, який відслужив о. прот. С. Зузак в церкві Св. Преображення, по Святій Літургії. Всі присутні членки тримали засвічені свічки в час Молебня. При цій нагоді, о. прот. Зузак посвятив для нашого відділу вирізблений смолоскип. Цей смолоскип по-мистецькому вирізблений з вишневого дерева та чітко викінчений, подарувала пані К. Старчук-Маршал з ЗСА.

О другій годині пополудні в Українській Православній авдиторії, святочну програму відкрила і керувала нею, голова культ.-освінього комітету, пані Анна Цимбаліста.

Реєстрацію членок та гостей при вході до авдиторії доглянули Євгенія Ойстрик і Евелин Кобилка — членки членського комітеу.

Жіночий хор, під проводом о. прот. Зузака, відспівав гимн Союзу Українок. Слідувала хвилина мовчанки в пам'ять померлих членок відділу. Перша заст. голови пані Наталя Гишка, сказала вступне слово. Привіти склали: голова громади, п. Т. Клевчук, голова відділу ТУС п. Никола Ґорчинський і голова відділу СУМК — панночка Маріянна Іссар. Тоді жіночий хор відспівав пісню „Молитва". Цінну доповідь, надіслану Централею, „Союз і молоді жінки" прочитала добр. Г. Зузак. Слідувала пісня „Ой дівчино шумить гай" співали сумківці під проводом о. прот. Зузака.

Короткі біографії про нововписаних членок читали пані: Катерина Волощук і Леся Джарман. Голова місцевого відділу, пані Л. Вінтоник, перевела приречення нововписаних членок, яке вони повторяли за нею. Тоді пані Л. Вінтоник прочитала пояснення „Смолоскипу" і вручила кожній членці шпильку смолоскип. В імени нововписаних членок, з теплою вдячністю сказала пані Марія Копельчук.

Пані Левайна Вінтоник прочитала вкоротці про нашу 50-літню почесну членку п. Розалію Стратійчук, та вручила їй 50-літню грамоту. Пані Стратійчук висловила сердечно подяку за вшанування її грамотою та побажала всім членкам багато успіхів. Комітет нашого відділу приготовив відповідні дані, щоб вшанувати ще одну 50-літню членку, пані Павліну Думку, та вручити їй 50-літню грамоту. Однак, пані Думка знаходилась тяжко хворою у Саскатунськім шпиталі.

Дальше, голова п. Л. Вінтоник вшанувала пані Анну Денисик 25-літною грамотою за постійну приналежність до С.У.К.

Друга частина програми була присвячена особливо для нашої найславнішої поетеси — Лесі Українки та визначних Українських Героїнь: Ольги Басараб, Олени Теліги, Хариті Кононенко, в яких була сильна незламна воля та глибока національна ідейність і які віддали своє молоде життя за волю України.

Учениці рідної школи: Шерил Волощук і Фіялка Семенюк надзвичайно гарно віддеклямували дві поеми Лесі Українки. Добре пригтований святочний реферат виголосила п. П. Семенюк. Поема Лесі Українки „Як дитиною бувало" з почуттям деклямували маленькі дівчатка: Донна Станіцька і Пемила Ґовлдин. Жіночий хор під проводом прот. Зузака, відспівав ще дві пісні „Ой вербиченько" і „До праці". Слідував висліб признання що його склав відділові о. прот. Зузак. Він підкреслив яку силу і корисні успіхи має зорганізоване жіноцтво в С.У.К. особливо для УГПЦ.

Референтка „Променя", пані Орися Василишин просила всіх присутніх, щоб передплачували і читали журнал „Промінь".

Кінцеве слово подяки сказала друга заступниця голови, пані Єлисавета Крочак. Свято закінчено відспіванням „Де згода в родині". Слідувало чайне прийняття старанням соціяльного комітету, який очолює пані Анна Олійник. При вході на залю всі членки і гості пожертвували $55.25, які відділ засилає на пресовий фонд „Променя".

Також переведено маленьку розігравку при вході до авдиторії, яку виграв членої нашої церковної громади. Нагорода була однорічна передплата „Променя".

ДЛЯ НАШОГО ЖУРНАЛА ЕДМОНТОН

В програму нашої діяльности ми включили роковини заснования журнала „Промінь". Віримо, що він заслуговує на нашу увагу, оцінку та піддержку, бо хто як не ми?

Отже відділ Союзу Українок при Катедрі Св. Івана в Едмонтоні, в 19-ту річницю журнала „Промінь" влаштував чайне прийняття. При вході до залі гостей вітали — голова відділу пані Анна Томнюк, добр. Наталя Хом'як, добр. Лакуста і голова Пров. Екзекутиви на Альберту пані Мирослава Фербей.

Пані Софія Гриник, як референтка „Променя" у нашім відділі щиро і тепло привітала гостей, які так численно прибули (членки - читачки з родинами). У своїм слові пані С. Гриник сказала, що одна з наших членок піонерок, пок. Михалина Будник була першою, яка дала дар — $100.00 на „Промінь". Це було в перших роках праці журнала. За нею слідували інші. В січні, 1960 року членство Союзу Українок Канади з радістю привітало перше число журнала, як свою власну самостійну пресу. Пані Гриник закликала членок передплачувати і читати „Промінь", бо він має велику вартість для кожної української людини.

Слідували привіти відділові і комітетові за програму і взагалі за відмічення журнала, що їх виголосили такі пані — голова Союзу Українок Канади Анастасія Радомська від Централі, голова Провінціяльної Екзекутивина Альберту Мирослава Фербей і голова відділу Союзу при Катедрі Св. Івана Анна Томнюк.

Розвагова частина програми складалася з дітей-учнів. Учні двомовної українсько-англійської кляси виконували деклямації і співали пісні. Вірші взяті з журнала „Промінь". Учителькою цієї кляси є пані Іванна Дженіс. Перша кляса також виконувала вірші під управою учительки Маріяни Палагнюк. Друга і третя кляса виконували жарти і пісні під управою учительки Олі Коновалець.

На закінчення референтка Софія Гриник подякувала всім — учасникам програми і гостям. Митр. о. О. Хом'як провів молитву. Комітет господинь подав чай і перекуску.

Комітет відмічення 10-річчя журнала складався з осіб: Софія Гриник — голова, Марія Самоїл — секр., члени — Марія Сулима, Марія Лазарук, Осипа Михайлишин. Іванна Дженіс — програма точок для розваги, Марія Прокопів — оформлення декорацій.

Ніна Вірстюк, кор. секр.

СВЯТО ЛЕСІ УКРАЇНКИ
ВАЛЕЙ - СУРРЕЙ, Б. К.

В неділю 28-го лютого старанням місцевого відділу Союзу Українок Канади в Валей - Суррей було відзначено Свято Лесі Українки. Вступне слово виголосив о. настоятель, який з'ясував присутнім про значення таких святкових імпрез, про людей, які були сильними своїми поетичними творами-поезіями і міцні духом, до яких належала Леся Українка.

Після вступного слова слідував виступ жіночого хору під проводом пані А. Залубняк. Жіночий хор складався із членок згаданого відділу, який вдало і чутливо проспівав слідуючі пісні: „За нами сестри", „Рідна пісня" і „Така її доля".

Обширний реферат про українську поетесу Лесю Українку, виголосила пані Анна Никонюк. Присутні, що прибули до парафіяльної авдиторії — вислухали цей реферат з повним зацікавленням, бо ж він був наскрізь цікавий і багатий своїм змістом, якого доповідачка з дикцією чутливої мови передала дуже добре.

Передкінцеве слово знов виголосив о. настоятель громади Успіння Божої Матері у Валей - Суррей і закликав всіх присутніх, щоб ніколи не бракувало часу і заохоти до відзначувань таких святкових імпрез, з яких старші і молодь довідається щось цінного.

Отець склав подяку всім учасникам і жіночому хорові та диригентці. Свято закінчено відспіванням „Ще не вмерла україна" і „Боже щасти".

о. П. Б.

СВЯТО ЛЕСІ УКРАЇНКИ
ГАМІЛЬТОН, ОНТ.

Відділ ім Лесі Українки улаштував роковини своєї патронки, які відбулися 20 лютого в залі Катедральної громади Св. Володимира.

Свято відкрила голова відділу пані Г. Олексюк. Молитву провів Впреосв. Владика Василій. Програмою свята керувала культ.-освітня референтка пані Варвара Логин. У своїм вступнім слові пані Логин підкреслила важливість таких святкувань наших письменників, поетів, згадала про твори Лесі Українки — такі як драми, поезії і прозу, що найкращими є якраз драматичні твори Лесі Українки і що Леся Українка вважається поеткою світової слави.

В програмі свята брали участь діти рідної школи. Наталя Криворучко прочитала вірш про Лесю Українку Наталі Котленко, Христина Бродгед і Оксана Сушко проспівали „Вже качки лелять", на піяно акомп. Андрій Окраїнець, Христина Саврук прочитала вірш Лесі Українки „Давня весна", а Ганнуся Бал прочитала вірш англійською мовою, а закінчила і прочитала вірш українською мовою. Один з найкращих віршів прочитала ще пані Окраїнець.

Реферат про життя і творчість Лесі Українки виголосила референтка освіти пані В. Логин.

На закінчення програми промовляв Владика Василій. Він оцінив культурно-освітню працю жіноцтва бо вона дає дуже багато вартісного в аспекті культурнім, духовім. Леся Українка, це так само як Шевченко, як Франко належить до поетів світової слави і ми горді, що маємо таких великий людей. Побажав успіхв у продовженні освітньої праці у відділі.

Голова пані Г. Олексюк склала подяку Владиці, організаторам свята, школярам і попросила всіх залишитися на перекуску і чай. Прибуток з цього свята $70.00 ми призначили на пресовий фонд журнала ‚Промінь,'.

Анна Корній, рефер. „Променя"

СВЯТО ЛЕСІ УКРАЇНКИ
РОСБИРН, МАН.

Членки відділу ім. Лесі Українки в Росбирн улаштували роковини своєї патронки 18 лютого, які відбули в домі пані Домки Українець. Відділ у Росбирн дуже маленький числом своїх сил.

Того дня, 18 лютого, до відділу загостила з Овкборн окружна представниця Анастасія Грицак а з нею інші. членки, Анна Боклащук, Марія Бородій та Геня Матіешин.

Пані Д. Українець привітала гостей, відкрила програму молитвою - співом „Отче Наш". Пані Бельбас прочитала реферат про історію життя Лесі Українки. Анна Старенька прочитала про значення прапора. Настя Шевадуська деклямувала „Я із роду українка". Пані Д. Українець і пані Стреньк читали статті, а реферат про Лесю Українку, інші дописи читали Анна Бельбас і Марія Коник, опісля проспівали кілька народніх пісень, а втім гимн Союзу Українок „За нами, сестри". Програма закінчилась співом-молитвою за Україну.

Пані Д. Українець подякувала гостям за участь і погостила всіх смачною вечерою. З того свята засилаємо наш скромний дар на „Промінь".

Д. Українець, голова

СВЯТО ЛЕСІ УКРАЇНКИ
НОРТ БЕТЛФОРД, САСК.

Кожного року відділи Союзу Українок величаво вшановують роковини нашої геніяльної поетеси Лесі Українки.

Заходом відділу С.У.К. ім. Олени Пчілки 25 лютого 1975 р. відбулося наше свято в честь нашої славної поетеси Лесі Українки.

Завдяки пані Катерини Друль заля була гарно прибрана: напереді залі стояв стіл з портретом Лесі Українки гарно прибраний вишиваним рушником. Все це додавало більшої урочистости святові.

Програмою переводила пані Савеля Лазарович, після того як голова пані Оля Ружецька відкрила сходини.

Програма була коротка, але дуже цікава. Цього року ми спеціяльно посвятили більше часу на те, щоб згадати деяких канадських основоположниць нашої організації Союзу Українок Канади — а саме: Анастасію Мисак, добр. Леонію Слюзар, Анастасію Сарчук та недавно упокоєну Стефанію Пауш. Вони вже всі відійшли у вічність. Саме тут всі присутні постанням з місць вшанували їх світлу пам'ять.

По цім пані Марія Сохацька перечитала реферат про Лесю Українку та її твори, а пані Анна Завальська перечитала допис у „Промені" про болючу втрату пані Стефанії Пауш в Едмонтоні.

Дальше на закінчення пані Савеля Харко перечитала допис пані Савелі Стечишин про трьох союзянок — а це Анастасію Мисак, добр. Л. Слюзар та Анастасію Сарчук.

Кінцеве слово виголосила пані Кароля Білик, як референтка нашого славного журнала „Промінь", подяку всім учасникам програми та гостям за їх численну присутність. Вона

зробила заклик, щоб скласти дар на нашого духового провідника — журнал „Промінь".

Державним та національним гимном закінчено наше свято. По закінченні святочної програми пані подали чай.

Дохід з цієї імпрези в сумі $44.00 переслано на видавничий фонд журнала „Промінь".

Кароля Білик, реф. „Променя"

80-ЛІТТЯ СОФІЇ ПИСЕМНОЇ КАНОРА, САСК.

Софія Писемна

В четвер, дня 15 лютого 1979 року, сповнилося 80 літ життя пані Софії Писемної і з цієї нагоди дочки: Анна Стусик з Канори й Марія Жук з Прісвел та невістка Наталія Писемна з Канори зі своїми родинами привітали й вшанували матір. Дочка Домка Джарман з Транскони з оправданих причин не могла прибути на це вшанування. Попри рідних, що прибули вшанувати свою матір, того дня також гурток членок відділу Союзу Українок ім. Марії Маркович відвідав дім панства Стефана й Софії Писемних, щоб привітати від товариства пані Софію Писемну з її уродинами.

Пані Софія Писемна є постійною членкою відділу Союзу Українок Канади ім. Марії Маркович у Канорі від 1961 року. Доки вона була здорова й при повних силах, то вона постійно своєю працею допомагала в товаристві при різних підприємствах. Була жертвенною і працьовитою членкою, як жіночого товариства так і церковної громади й ніколи не опускала зборів товариства чи своєї участи в церкві на Богослуженнях. В 1971 році товариство відзначило її живими квітами з нагоди Дня Матері. Перед приходом до Канори пані Писемна ще від 1936 року була активною членкою в сестрицтві при церкві Св. Михаїла на Свидові коло Канори. Хоч тепер вона вже є в поважному старшому віці а до того й підірваному здоров'ї, то все ж таки вона ще цікавиться справами нашої церковної громади й справами Союзу Українок Канади.

З нагоди цього пам'ятного дня, діти й внуки приготовили гарну перекуску, при якій всі присутні в приємній атмосфері згадували пережиті й сучасні шляхи організаційної праці. Після теплих привітів і відспіванні „Многоліття", пані Софія Писемна щиросердечно всім подякувала за таке миле вшанування її з нагоди її 80-ліття.

Щоб цей день уродин залишився довшою пам'яткою, то всі присутні зложили на пресовий фонд журнала „Промінь" і на вироблення кліше свої пожертви, а це суму $60.00. Зложили слідуючі: $12.00 — Софія Писемна; по $10.00 — Анна Стусик, Марія Жук і Наталія Писемна; по $3.00 — Оксана Гладун, Марія Келлер, Єлисавета Лабюк, Клавдія Малінська, Катерина Черевик і добр. Ольга Бойчук.

Бажаємо пані Софії Писемній кріпкого здоров'я й ще многих літ прожити.

Ольга Бойчук

СВЯТО УКРАЇНСЬКИХ ГЕРОЇНЬ І ВИЗНАЧНИХ ЖІНОК У ГРІМСБІ

Заходами відділу ім. Кн. Ольги, по Службі Божій в церкві о. О. Гудима відправив Панахиду по всіх тих жінках, які за волю свого народу віддали своє життя. І коли на „Вічную пам'ять" схилили вділ прапори, то між ними і наш — Союзу Українок Канади прапор.

Того самого дня по полудні в церковній залі відбулась академія присвячена українським жінкам, які впали жертвою в обороні свого народу, а також видатним письменницям.

Наше жіноцтво у Грімзбі кожного року пам'ятає, що в лютім, польська поліція у львівській тюрмі в ганебний спосіб замордувала 1924 року Ольгу Басараб. Німецьке ґештапо розстріляло Олену Телігу. Відзначуємо в лютім також роковини Лесі Українки.

Академію відкрила заступниця голови пані М. Бурак, привітала Преосвященнішого Владику Василія, який загостив до нас з о. і добр. Гудимами та присутніх. Постанням з місць та хвилиною мовчанки вшанували пам'ять жінок-героїнь, згадала ціль свята, славних жінок від княжої доби аж до героїнь 1 і 2 війни.

Першою точкою академії був обширно опрацьований і змістовний реферат Марії Нечай про поетесу Лесю Українку. Авторка, переплітаючи доповідь відповідними рядками поезій поетеси, дала справді слухачам багато цікавого про творчість Лесі Українки.

Наступною точкою програми був реферат пані П. Бойчук про українських славних жінок в нашій історії — почавши з княжої доби Україні-Русі, від кн. Ольги, Анни Ярославни, Марини Новгородської. Вичислила таких жінок з козацької доби як полковниця Паліїха, Олена Завісна, Марія Магдалина Мазепа. Невмирущою славою вкрили себе жінки героїні в часі визвольних змагань за державність України в часі першої і другої світової війни. Згадала Христю Макаренко, Софія Богачевську, Харитю Кононенко, Олену Телігу, яку німці розстріляли в Бабиному Яру 9 лютого 1942 року. Один з тих, що був там записав у своєму щоденнику „Я не бачив, щоб хтось так героїчно умирав, як ця молода, красива жінка".

Не знаємо імен всіх тих, що упали в рядах УПА, ані тих 500 жінок в Караганді, що згинули під московськими танками 1954 року.

На закінчення академії забрав слово Владика Василій, який висловився похвально про таку особливо патріотичну програму, оцінив зміст доповідей і побажав успіхів відділові та його членкам у їх дальшій праці.

Кінцеве слово Теофілії Лисої закінчувало програму академії. Задала і навела ще деякі епізоди з визвольних змагань нашого народу в 1918-1919 рр. Свято закінчено гимном „Ще не вмерла Україна".

По всім господині відділу — пані Марія Гусак і пані В. Витвицька запросили гостей до кави і перекуски.

РІЧНІ ЗВІТИ ВІДДІЛІВ

САСКАТУН
ВІДДІЛ ім. О. КОБИЛЯНСЬКОЇ

Річні збори відділу відбулись у неділю 10 грудня 1978 р. при участі великого числа членок. Пані Анна Холод, голова відділу, відкрила і провадила зборами. Отець д-р Г. Удод провів молитву і хвилиною мовчанки вшановано пам'ять покійних членок.

Голова відділу коротенько з'ясувала діяльність відділу за минулий рік, підкреслюючи деякі головні події і наш фінансовий стан. Звіти управи різних комітетів і комісій представили огляд цілорічної праці. Відділ начислює 228 членок, з цього є 9 нових і сходяться місячно крім вакацій. На зборах референтка освітньо-культурна інформувала членок про різні нові видання і письменниць.

За рік відбули 10 місячних зборів і 10 засідань заряду. Пересічно учащало коло 70 членок на збори. Рік 1978 був надзвичайним роком для членства нашої Катедральної Громади і нашого відділу. Це був 60-літній ювілей нашої Церкви. Ювілей відбувся з присутністю нашого нового Владики Василія. Візитація Блаж. Митрополита Андрея відбулась у травні, коли в нас відбувалось Спільне Свячене.

Крім цього були в нас громадські імпрези такі як Свята вечеря і Щедрівка, Місійний обід, Храмове свято, День Подяки, двоє пущень, Шевченківський концерт і День Матері, в програму яких входили доповіді на тему дня. Відбули бенкет на закінчення сумківського року і їхня градуація з молодшого до старшого відділу. Відбувся чай членства, де вшановували членок за 25-річну працю і представили нових членок, з цього чаю весь прихід призначено на журнал „Промінь". Мали чай перед Великоднем і перед Різдвом.

Для придбання фондів відділ влаштовує всякі підприємства, такі як „Сморгесборг" вечерю і вечерю курятини у користь Музею. Вечерю під час базару. Вечерю для учасників „Кирлінг". Вечеря у час Фестивалю українського мистецтва. Весільних бенкетів було 5, похоронних обідів 19, поминальних обідів 2. Вечері для членів ТУС 8. Сніданок для дітей у день їхньої сповіді і вечеря, коли діти закінчили коляду. Випродавж харчів і писанок на міській площі. Випродаж печева на Міжнародньому ярмарку. Цілий тиждень випродаж поживи на річному ярмарку „Ексибишин". Цей проєкт вимагав дуже багато жертвенної праці. Зате наша їдальня здобула широку славу смачними українськими стравами, чистотою, порядком та чимною обслугою.

Підтримуємо нашу молодь як молодший і старший СУМК і садочок. Членки навчають у Недільній школі.

Приготовили Великодні кошики для хворих в шпиталях і домах для старших. Висилають цвіти хворим членкам у шпиталях.

Вислали 7 делегаток на Пров. З'їзд СУС до Йорктону. Брали участь у Конкурсі українського мистецтва, тут також наша молодь мала нагоду брати участь у компетиціях з молоддю інших околиць Саскачевану.

Пані люба Кут відвідала наш відділ у справі будови нового Музею. Наша голова пані Анна Холод була присутня на Третім Світовім Конгресі Вільних Українців у Нью-Йорку. Наш відділ є членом місцевої Жіночої Ради.

Загального прибутку в 1978 р. було $51,240.66, розходу було $48,540.65.

Серед більших пожертв були такі Катедра Пресв. Тройці — $15,000.00, Пансіон Ілариона — $3,000.00, журнал „Промінь" — $937.00, Пров. управу СУМК — $500.00, Оселя „Зелений Гай" — $300.00, Музей С.У.К. — $1,700.00, організаційний фонд С.У. К. — $100.00.

До управи на 1979 рік увійшли: голова — Анна Холод, уступаюча голова — Марія Гарбус, 1-ша заст. голови — Марія Воронюк, 2-га заст. — Анна Клапоущак, 3-тя заст. — Ольга Кей, рекордова секр. — Марія Гарбус, заст. секр. — Павліна Боднар, кореспонд. секр. — Леся Удод, касирка — Емілія Табашнюк. Референтки: освіти — Йоганна Михайленко, членства — Анна Гарасимчук, бібліотеки — Тетяна Гарбар, „Променя" — Марія Гарбус, Преси — Савеля Стечишин, архіву — Марія Маков, мистецтва — Марія Чуланюк, шпиталів — Емілія Лабач, садочка — Вікторія Бальон, обідів і перекусок — Анна Ріпак, чаїв — Марія Калин і Славка Михайлюк, шпиталі умовохворих — Анна Янів, заведення незрячих — Анна Папіш, бінго — Вирона — Лозова, шкільництва — Анна Семко, Музейної Фундації — Емілія Гавриш, Надзірна рада: молодший СУМК — Наталя Кіндрачук, старший СУМК — Марія Гарбус. Представниці до Жіночої Ради — Ольга Бандурка і Павліна Хомин. Представниці до КУК — Марія Дорош, Анна Папіш, Василина Митрополит і Анна Михайлюк.

Голови кружків — Ривердейл — Анна Гарасимчук, Плезент Гил — Катерина Бартко, Бранскил — Кароля Завадюк, Чирчил — Вікторія Рак, Нютена — Вироня Лозова.

Контрольна комісія — Леся Кіндрачук, Василина Митрополит і Ольга Гавриш.

Комітет майна кухні: Михайліна Никифорук, Меланія Пігач, Розалія Борса.

Сестриці: почесні — Софія Гречук, Варвара Катеринич.

Активні: Меланія Пігач, Михаліна Никифорук, Параня Бокшован, Розалія Борса, Анна Пігач, Ольга Боднарчук, Домка Вівчар.

Марія Гарбус, секретарка

Дохід б вступу на свято в сумі $32.00 рішено вислати на прес. фонд „Променя".

Т. Д. Лиса

ЗВІТ ДІЯЛЬНОСТИ ВІДДІЛУ „БАРВІНОК"
ОШАВА, ОНТ.

На річних зборах 18-го жовтня 1978 р. слідуючі членки остались в заряді на наступний рік: голова (перевибрана) — Марія Григоренко, заступниця голови — Діяна Омелянчук, секретарка — Наталя Давдс, фінансова секретарка — Михаліна Гонта, касирка і членство — Йоанна Стирджес, секретарка до преси Маріяна Шолдра, референтка культурно-освітня — Оля Куць. Контрольна комісія — Леся Миносора, Маріяна Шолдра і Каролая Шевчук; представниця до Жіночого КУК — Илейн Трофимович, представниці до Жіночої Ради — Анна Дутчак і Линда Смайт, представниця до Ошавського Фолк Артс Кавнсил — Маріяна Шолдра, буфет — Діяна Омелянчук, телефонічний комітет — Ширлі Холонюк, Леся Миносора і Ніна Котелко, комітет

відвідування хворих — Діяна Омелянчук і Ширлі Холонюк, народні танці — Йосифа Гриців, Ірина Дрозвик і Ширлі Холонюк, референтка молодшого відділу СУМК — Михаліна Ґонта і помічниці — добр. Олена Славченко і Ширлі Холонюк, старший СУМК — Маріяна Шолдра і Ірина Дрозвик та Галина Плішка.

Рік діяльности закінчено з сумою около $4,000.00 і головні видатки були на Музей, клюб сеньйорів в Ошаві, книги для Ошавської бібліотеки, церкву та уповажнено на поважні кошта перебудови і умеблювання кімнати у залі, що церковна громада нам звільнила на наші збори і сходини. Найбільший прихід щороку є з павільйону „Одеса" при громаді Української Православної Церкви Св. Івана, де наш відділ співпрацює з сестрицями в кухні, також відділ заряджує культурну виставу підчас тижня Фієсти міста Ошави. В червні 1978 р. із Східньої Філії Музею випозичено цікаву виставку народних і історичних вінків (геддресес), корон і інше.

Відділ начислює 26 членок і одна почесна членка — Оля Куць, котра входить в склад Провінційної Екзекутиви С.У.К. Пересічне число на зборах 17. На місячних зборах читаються обіжники, з чого є велика користь, познайомитися про хід громадської праці і дороговказ. Для членок, що не є українського роду потрібно дещо переводити.

З нагоди якогось народного свята чи річниці є осібне читання, часом є присутній наш парох церкви, о. прот. Тарас Славченко з Молитвою і поучаючим словом і в деяких справах представники ТУС, СУМК і сестрицтва. На кожних зборах дають звіти і повідомлення референтки. Підчас року вибрано на різні підприємства комітети, як наприклад, День Матері, Свято Миколая, базар, Спільне Свячене, роздача Великодних кошиків немічним з громади, прийняття гостей з централь, переведення розвагової частини підчас зборів в Різдвяним сезоні.

Загально, відділ опікується молоддю, від недільної школи, до СУМК відділів. Членки учащають або беруть участь в імпрезах спонзорованих КУК, як Свято Героїнь, Шевченка, Листопадове і Державности, бенкет градуантів Української школи.

Як вже було поміщено у „Промені" за липень і вересень 1978 р., відділ „Барвінок" величаво святкував своє 20-ліття і заразом 50-ліття Союзу Українок, з головною гостею-доповідачкою, Ганкою Романчич-Ковальчук. Приємно також було вітати пані Любу Кут, голову Музейної Ради С.У.К.

Наталя Давдс, секретарка

РІЧНИЙ ЗВІТ С.У.К.

ВІДДІЛ ІМ. ОЛЬГИ БАСАРАБОВОЇ Торгилд, Альберта

Річні збори відділу ім. О. Басарабової відбулися в церковній залі 14 листопада 1978 року. Присутніх членок було 13.

Предсідниця пані М. Татарин відкрила збори молитвою, секретарка, пані П. Бізук прочитала звіт минулорічних зборів.

Звіти з діяльности відділу здавали членки заряду. Голова пані М. Татарин подякувала членкам за живу співпрацю і кооперацію. Секретарка прочитала звіт цілорічної діяльности відділу.

Діяльність товариства: впродовж року відбулось 8 місячних зборів. Відсвяткували церковний храм, приготовили 5 похоронних обідів, 5 перекусок, бенкет на осінний баль, якого улаштував церковний заряд, обід на День Подяки. Мали гостей з Едмонтону і від Музейного комітету. Зійшлися на вечерок до дому одної членки, котра уписалася до нашого відділу, а другий вечерок відбувся в домі одної членки, яка від'їхала з нашої околиці. Мали продаж вареників і печива.

Жертвували на Музейний фонд, організаційний фонд, на „Промінь", на рака, на Червоний Хрест і інше. Передплачуємо „Промінь" до Старечого Дому.

Фінансовий звіт: з 1977 року осталось в касі — $877,64, приходи у 1978 році — $1,105.50, розходи у 1978 році — 1,095.51, в касі осталось — $887.63.

Заряд на 1979 рік: голова — М. Татарин, заст. голови — Ю. Садляк, секретарка — П. Бізук, заст. секретарки — А. Камінська, касирка — А. Шеленько. Референтка культурно-освітня — Ю. Садляк, рефер. добродійної праці — А. Проданюк. Комітет господинь — Р. Борко, А. Скуба, М. Яхімець, Е. Гікел. Церковна сестриця — Х. Рожак. Референтка Стипендійного фонду — А. Камінська. Контрольна комісія — Е. Зіник, М. Яхімець.

П. Бізук, секр.

БЛ. П. ДМИТРО ГРИНЮК
Принц Алберт, Саск.

В в суботу 5 серпня 1978 року відійшов у вічність один з довголітніх членів Української Греко-Православної громади Пресвятої Тройці в місті Принц Алберт, Саск., бл. п. Дмитро Гринюк.

Дмитро народився 27 жовтня 1905 року в селі Бабин на Буковині. Тяжкі економічні а ще більше національні обставини змушували багато молодих людей з України шукати кращої долі за морем і Дмитро прибув до Канади 1926 року до свого вуйка до Вінніпегу, а по двох роках переїхав до містечка Вакав, Саск., де дістав роботу на залізній дорозі.

В 1930 році Дмитро Гринюк одружився з Марією Чернявською, з якою прожив 48 років зразковим супружим життям. В 1942 році родина Гринюків переселюється до Принц Алберту в Саск., і Дмитро далі працює на залізній дорозі до 1970 року, коли відійшов на відпочинок (пенсію). Прибувши до Принц Алберту Дмитро Гринюк записався того ж року в члени Української Православної Громади і через 36 років разом з родиною по його змозі виконував усі постанови церковно-громадського життя.

Похоронні відправи відбулися в вівторок 8-го серпня в похоронному заведенні і 9-го серпня в українській Православній Церкві Пресвятої Трійці в Принц Алберт, Саск., які відслужив о. прот. Яків Рибалка при участі родини і приятелів Покійного.

Після Парастасу на цвинтарі учасники похорону були запрошені до церковної залі на поминальний обід.

По обіді родина покійного склала на нев'янучий вінок $120.00 з того $10.00 на „Промінь".

Покійний Дмитро залишив у смутку дружину Марію, два сини — Стефана і Богдана, дочку Славку і три внуки, брата Василя у Вінніпегу, і сестру Марію в Україні.

Покійному Вічна Пам'ять!

Присутній

ФОВМ ЛЕЙК, САСК.
ВІДДІЛ ІМ. ЛЕСІ УКРАЇНКИ

Річні зобри відділу відбулися 20-го листопада 1978 р. у Народнім Домі. Голова, пані Крикливіч, відкрила збори. Членки відспівали „Отче Наш". Звіти здавали членки заряду. Впродовж року членки виконали досить гарну працю, відбулось 11 місячних зборів і 3 засідань з церковним зарядом.

Членки приготовляли обіди і добрі перекуски після 4 похоронів, приготовили і видали 5 поминальних обідів після Служби Божої, 5 бенкетів і вечерю на 2 весільні забави. Приготовили вечерю і мали соціяльний вечерок для членок і членів громади з родинами. Ми запросили тих, що дають свою поміч, коли нам треба. Членки з родинами улаштували літньою порою печеню коло вогню і соціяльний вечір.

У листопаді мали Службу Божу у День Подяки і також приготовили обід.

Ми брали участь у Фестивалі колядок з іншими учасниками у грудні.

На місячних зборах ушановували членок, котрі мали день родин того місяця, мали торт і давали дарунок від відділу. У грудні кожна членка принесла дарунок, і ми помінялись на закінчення зборів.

Брали участь у спільній молитві жінок цілого світу у місяці березні. Відділ відвідував старших громадян, що перебувають у домі відпочинку. Ми мали різні програми і забавні вечірки, як іменини і перекуски. На Різдво приготовили Святу Вечерю і занесли їм. А на Великдень занесли свячену паску та інше. Українці, що там перебувають завжди чекають на ті свята і вдячні за те все.

Ми дали гарну фінансову поміч церковному зарядові на іконостас та інші речі до церкви. Дали $50.00 нагороду студентові, яку одержав Михайло Стек з Тафнел, Саск. за найкращі оцінки української мови на закінчення 12 кляси у державній школі.

Дали фінансову поміч родині потерпілій від вогню, яка стратила свій дім і на будову нового Музею у Саскатуні. Дали $50.00 поміч для дітей-калік, на поборювання недуг. Купили книжок: „Писанка" і „Укреїніян Кенедіян" і дали їх до льокальної бібліотеки, і до шкільної бібліотеки.

Зимою члени вшили ковдру на базар, мали печиво, вишивки та інші речі і чай, а перед Великоднем — великодне печиво, писанки і чай.

Відвідуємо хворих, дбаємо про чистоту в церкві. Виповнили бюджет до Централі.

Пані Крикливіч, як уступивша голова, склала сердечну подяку за кооперацію у часі її голоства.

Заряд на 1979: голова — Марія Франко, заступниця голови — Ґеня Крикливіч, секретарка — Віроня Гаррас, касирка — Домка Колибаб.

Членки відділу бажають всього найкращого редакторці і працівникам „Променя".

Віроня Гаррас, секретарка

ВЕРНОН, Б. К.
ВДІДІЛ ІМ. КНЯГИНІ ОЛЬГИ

Річні збори відділу відбулися 17 грудня 1978 р. в присутности 31 членки. Збори відкрила молитвою голова Ліна Кучер, вшановано хвилиною мовчанки покійних членок. Предсідницею зборів була голова Л. Кучер, а секретаркою Анна Кецкало. Голова склала подяку членкам за їх кооперацію впродовж року.

Відбулось впродовж року 10 місячних зборів, 4 засідань заряду а одно засідання відбули в Келовна і Кемлупс. Відбулось 15 вечерків, на яких членки вишивали, писали писанки, шили ковдру на розігравку, робили квіти на день матері, пекли паски і колачі. Членки приготовили 4 вечері — Йорданську Святу Вечерю, на „карнавал", під час базару, одна спільна вечеря, одна ювілейна, обід на храм і Свято книжки, 5 перекусок і чай. Роковини Л. Українки, Т. Шевченка, Свято Книжки, 2 церковних зборів, 4 похоронних і 2 поминальних обідів, і поминальна перекуска і 1 похоронна. Чай для пані Кут і Зазулі. Вшанували 4 членок в день уродин. Улаштували продаж печива, пасок і писанок, продаж печива до шпиталю, Свячене на Великдень завезли старшим членам.

Приходу 1978 р. було $6,088.98, розходи — $6,008.45.

Заряд відділу на 1979 рік: голова — Марія Попович, уступивша голова — Ліна Кучер, 1 заст. голови — Параня Стефюк, 2 заст. — Р. Григірчук, рек. секр. — Катерина Лащук, кор. секр. — Соня Винничук. Контрольна комісія — Іванна Наконечна, Марія Сокол, Софія Князь.

Господині — Анеля Сорочак, Катерина Ропчан, Анна Пенюк, Марія Маковійчук, пані Слободян, Катерина Лащук. Комітети: відвідування хворих — Марія Сокол і іна Кучер, привітань — Софія Князь і Ґрейс Бромбергер, сестриць — пані Вигнан, Параня Стефюк, Антонія Зозуля, пані Бромбергер, телефонів — Ґрейс Бромбергер, О. Винничук, Марія Демко. Референтка „Променя" — Настасія Микитюк. До СУМК — Ольга Шумей і Марія Сорока.

Уступивша голова Ліна Кучер привітала нововибрану голову М. Попович, передала їй головство і побажала новому зарядові добрих успіхів.

Новообрана голова Марія Попович подякувала за вибір, склала подяку уступаючому зарядові, виявила сподівання, що всі членки будуть співпрацювати в добрій гармонії. Збори закінчились молитвою.

Катерина Лащук, секр.

МЕЛФОРТ, САСК.
ВІДДІЛ ІМ. ЛЕСІ УКРАЇНКИ

Річні збори відділу відбулися 1 грудня 1978 р. в домі пані С. Клач у Мелфорті. На зборах було присутніх 14 членок і один гість.

Збори відкрила голова Докія Возняк молитвою. Привітала членок та подякувала за добру співпрацю впродовж року. Предсідницею зборів була Наталя Наташак, а секретаркою Фіялка Ґорчинська.

Членки заряду здали свої звіти з річної діяльности відділу. Впродовж року відбулось 9 місячних зборів і 2 засідань заряду. Членки з членами церковної громади ходили колядувати, помогли в Окружній Різдвяній вечері і концерті, видали перекуску по похороні нашого церковного члена, мали спільне Великодне свячене і храмовий обід, один срібний ювілей, День Подяки і випродаж печива.

Управа відділу на 1978 р.: голова — Докія Возняк, заст. голови — Віра Ціпівник, секр. — Стефанія Панчук, касирка — Надія Ціпівник. Контрольна комісія — Ірина Клач і Олена Ярмія. Сестриці — Марія Залещук, Домка Панчук, Анна Ціпівник і Параска Оробко.

Стефанія Панчук, секр.

Довкола дому

Стефанія Кульба

ПЕЧЕНА РИБА В СМЕТАНІ

2 ф. риби-філе
1 велика цибуля — покраяна в дуже тонкі кружечки і поділена на подинокі кружки
1 горнятко квасної сметани
сіль і перець до смаку

Покроїти в куски рибу і посолити. Покласти до вимащеної маслом посудини. Зверху накласти цибулю а опісля сметану. Пекти відкриту рибу при 350° коло 45 хвилин.

— — —

ЗЕЛЕНО-ЖОВТА ЮШКА (GREEN & YELLOW SOUP)

⅓ горнятка пошаткованої капусти
⅓ горнятка тертої моркви
1 середня посічена цибуля
2 ложки масла або маргарини
1 бляшанка (10 унц.) зеленої горохової юшки
1 бляшанка води

Підсмажити на маслі капусту, моркву, цибулю аж зм'якне. Додати юшку з водою і варити на легкому вогні до готовости — мішаючи час від часу. Подавати гарячу.

— — —

СВИНЯЧІ КОТЛЕТИ З КАРТОПЛЕЮ (PORK CHOPS & POTATO SCALLOP)

4 кусники м'яса (порк чопс)
1 бляшанка юшки з печериць (крім оф машрум)
½ горнятка квасної сметани
¼ горнятка води
2 ложечки петрушки — посіченої
4 горнятка картоплини — тонко покраяної
соли і перцю до смаку

Обсмажити котлети на товщі. Окремо сполучити юшку, квасну сметану і петрушку. До 2 кв. посудини на дно виложити картоплю, посолити, поперчити, полити соусом і зверху уставити котлети один коло одного. Накрити та пекти 1-¼ години при 375°. Вислід: 4 порції.

ПОМІДОРОВИЙ ОМЛЕТ З СИРОМ

2 яйця
дрібка соли і перцю
1 ложка молока
2 ложечки масла
2 унц. канадського сира (Canadian cheese)
1 помідор

Вбити яйця разом з маслом. Додати соли і перцю. На гарячий товщ в пательні виляти масу, зарум'янити з обох сторін. Наложити до середини покраяним помідором, посіченим сиром; скласти наполовину. На верх дати кусок масла, щоб омлет блистів. Відразу подавати. Вислід: один.

Delicious but fattening!!!

1 pkg. chocolate waffers
½ cup melted butter or margarine
4 tsp. instant coffee
2 tblsp. coffee liqueuer (Kahlua, Tia Maria)
1 pint whipping cream
1 cup boiling water
38 large marshmallows
1 square semi-sweet baking chocolate for decoration

Reserve 14 whole wafers for lining springform pan edge. Crush remaining wafers and combine with melted butter. Spread on bottom of 10" spring-form pan.

Disolve coffee in boiling water, add marshmallows and let melt (in double boiler).

Add liquer to above; then refrigerate mixture in a bowl (at least 1 hour).

When cool, whip 15-20 mins. — until light consistency — should be like meringue.

Whip cream; add to above mixture by folding — pour into springform.

Decorate top with chocolate shavings — refrigerate at least 4 hours — or overnight!

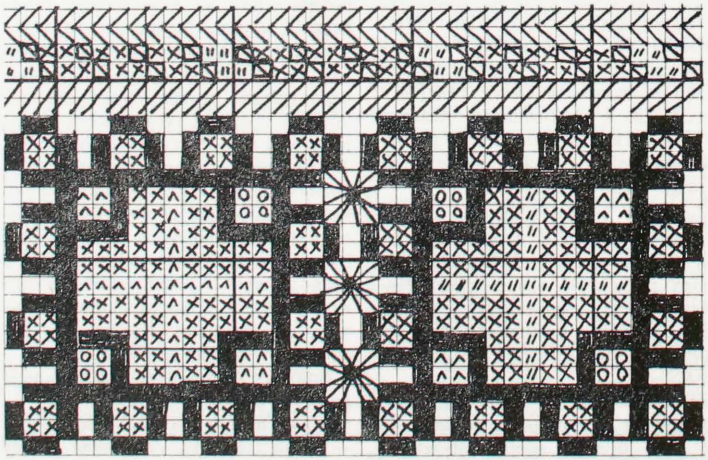

Стіби — хрестики, стебнівка, косочки. Кольори DMC ниток:
■ — чорна
X — зелена
O — жовта
V — фіолетова

Музей Східньої Канади Торонто філія

Редакція застерігає собі право скорочувати дописи і виправляти мову. Хочемо дати місце в журналі всім тим, що дописують тому всякі дописи мусять бути читко написані і без обширних описів.

Хто присилає знимку на виріб кліше треба відразу присилати гроші на її виріб — найменше — $14.00, середньої величини $21.00, через сторінку поперек внизу $32.00.

Редакція

РЕЗОЛЮЦІЇ

4. З'їзд закликає, щоб кожний відділ С.У.К., ТУС і по можливості парафії УГПЦ в Б. К. вислали бодай одного кандидата СУМК до оселі СУМК „Село" в 1979 році.

III.

1. З приводу штучного голоду на Україні, який утворив 45 років тому жорстокий московський режим, цей З'їзд на Британську Колумбію підкреслює, що цей самий режим дальше продовжує знущання над народом в Україні в цілях геноциду й культурного надбання народу. Цей З'їзд суворо засуджує, як заходи так і знехтування основних гуманітарних прав людини — наших братів українців на рідних землях України.

Резолюційна комісія: д-р Л. Фарина, С. Пауш, М. Гомола, В. Дзюбенко, М. Лебедович, Р. Бобровник, Д. Антонішко.

Серед книжок для дітей

Авторка і малярка Ніна Мудрик-Мриц обдарувала українських дітей новою і дуже оригінальною книжечкою. Називається вона

„ПРОГУЛЯНКА В АБЕТКУ".

Це чудова ілюстрована у двох кольорах віршова азбука. Це велика поміч для дітей початківців вивчати букви, які так щедро пов'язані з довколишнім світом в присутнім мистецькім вірші. Ось напр. візьмемо першу букву —

Автом їде буква А,
Перша в азбуці вона;
А запрошує і нас:
„Азбуку пізнати час!"

а поруч чудовий малюнок — стоїть велика чербуква А, перед ним хлопчик і дівчинка а побіч автомобіль.

І так через цілу азбуку, для кожної букви одна сторінка і тих двоє діточок та ілюстрація для другої.

Видання Працівників Дитячої Літератури і Молоді, 1978 р.

Рекомендуємо батькам, рідним школам, садочкам. Книжку можна набувати у найближчих книгарнях.

ГАРНЕ ДІЛО ДО НАСЛІДУВАННЯ

Бл. п. Михаїл Мазуркевич, який упокоївся в Бозі 21-го квітня 1978 року, залишив життєву асекурацію, яку мав в Т-ві „Взаїмна Поміч", бенефіціянтом якої залишилась дружина покійного, п. Олена Мазуркевич.

Пані Олена Мазуркевич, як добра та вірна дружина свого мужа, вирішила усе посмертне, що його одержала від „Взаїмної Помочі" в сумі $700.00 розділити на наші українські установи й на українську пресу в такий спосіб:

Музей в Саскатуні	$200.00
СУС Фундація	200.00
Колегія Св. Андрея	100.00
Консисторія УГПЦ	100.00
Українська преса	100.00,

з чого $25.00 на журнал „Промінь".

Нехай Господь душу спочилого слуги Божого Михаїла прийме до Своїх Небесних Осель, з жертвувательці пані Олені Мазуркевич сердечна подяка, за добре діло, яке заслуговує на признання.

Петро Прокопів, скарбник Т-ва Взаїмної Помочі, 15-го відділу в Едмонтоні.

З КАМАПАНІЇ ЗА НОВИМИ ПЕРЕДПЛАТНИКАМИ

Провінціяльна Екзекутива Союзу Українок у Східній Канаді за підписом голови Юлії Головатої та референтки Галини Михальчук пишуть:

„Вітаємо заклик Централі Союзу Українок Канади приєднувати передплатників журнала „Промінь" і переводити збірки на прес. фонд. У 20-тий рік існування нашого журнала, станьмо усі разом до праці і передплатою та датками допоможім звеличати двадцятирічною працю нашого видання".

Повідомляємо читачів і референток, що праця в кампанії як за новими читачами так і за фінансовими пожертвами продовжуємо ще на один місяць, червень. Відомо нам, що відділ ім. Л. Українки у Вінніпезі улаштував спеціяльне підприємство в користь „Променя", відділ при Катедрі Св. Івана в Едмонтоні улаштував 19 роковини журнала. Все це праця завдяки якій журнал можемо видавати і його мати.

Редакція

ПРИДБАЛИ НОВІ ПЕРЕДПЛАТИ

Наталя Іванишин — Келовна, Б. К.	**3**
Орися Василишин — Йорктон, Саск.	**3**
Марія Лазарук — Едмонтон	**3**
Софія Гриник — Едмонтон	**1**
Нелі Міщук — Вінніпеґ	**1**
Марія Кушнірик — Вінніпеґ	**1**
С. Гуменна — Транскона, Ман.	**1**
С. Ленко — Канора, Саск.	**1**
А. Романюк — Ватсон, Саск.	**1**
Н. Микитюк — Вернон, Б. К.	**1**
Ф. Р. Ґорчинська — Чиливек, Б. К.	**1**

Зголосились безпосередньо: Віра Салючок — Торонто, Олександра Сорока — Віллінґдон, Алта., Катерина Павлікович — Де Па, Ман., В. Матийчук — Вайта.

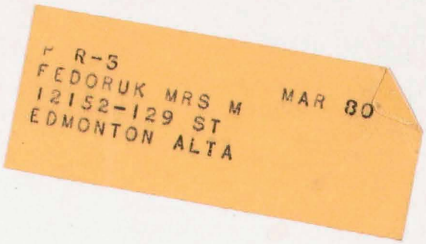

ISSN 0380-2140

При праці для „Променя"

Едмонтон — Відділ при Катедрі Св. Івана, референтки Марія Сулима, Марія Лазарук і Софія Гриник — передплати $424.00, прес. фонд $54.00.

Саскатун — Відділ О. Кобилянської, рефер. Марія Гарбус — передплати і прес. фонд $115.00

Едмонтон — Відділ при Кат. Св. Івана, реф. С. Гриник і до помочі М. Лазарук, передплати і прес. фонд 110.00

Ту Гиллс, Алта. — Відділ Л. Українки, реф. Паламарук, передплати 160.00

Транскона, Ман. — Відділ Л. Українки — рефер. Ґ. Гуменюк, передплати і прес. фонд 86.00

Норт Бетлфорд, Саск. — Відділ О. Пчілки, реф. Кароля Білик, передплати і прес. фонд 108.00

Сурей, Б. К. — Відділ О. Кобилянської, реф. Надя Боярчук, передплати 48.00

Келовна, Б. К. — Відділ С. Стечишин, рефер. Н. Іванишин, передплати і прес. фонд 64.00

Канора, Саск. — Відділ М. Маркович, реф. С. Ленко, передплати 40.00

Донвел, Саск. — Відділ О. Кобилянської, секр. П. Процишин, передплати 32.00

Принс Алберт, Саск. — Відділ Кн. Ольги, рефер. Леся Денесик, передпл. і прес. фонд 32.00

Гамільтон — Відділ Л. Українки, рефер. А. Корній, передплати 24.00

Лашін, Кве. — Відділ Кн. Ольги — з нагоди вшанування збор. А. Планіди 12.00

Транскона, Ман. — Відділ ім. Лесі Українки, рефер. Ґ. Гуменюк — передплати і прес. фонд 86.00

ПРЕСОВИЙ ФОНД ВІДДІЛІВ

Вінніпеґ — Відділ ім. Лесі Українки при Катедрі Пресвятої Трійці $400.00

Саскатун — Відділ О. Кобилянської з членського чаю 200.00

Ванкувер — Відділ Лесі Українки з свята Лесі Українки 100.00

Едмонтон — Відділ при Катедрі Св. Івана, з приводу упокоєння Марії Вавринюк 94.00

Склали по $5.00 — М. Ґаук, П. Гуменюк, А. Ґорецька,Е . Верхомин, Оля Мельничук, С. Голубіська, С. Самоїл, Іван Ілюк — Сондавн, Г. Сулима, М. Волощук, А. Данилович, М. Хом'як, К. Кругляк, М. Гавриш, К. Гавриш, І. Бойко, С. Гриник; по $2.00 — Г. Янішевська, Я. Данилович, Л. Леськів; по $1.00 — Т. Кругляк, пані Гаврилюк, Цвікілевич — нев'янучі вінки.

Канора, Саск. — Відділ М. Маркович, з нагоди вшанування С. Письменної, збірка 45.00

Норт Бетлфорд, Саск. — Відділ О. Пчілки, реф. Кароля Білик 44.00

Тандер Бей — Відділ Доньок України на святочнім зібранні в домі пані Карпюк у роковини Лесі Українки 38.00

Ґрімзбі, Онт. — Відділ Кн. Ольги з свята українських героїнь 32.00

Виндзор — Відділ Л. Українки з нагоди прийняття для новоприйнятих громадян 32.00

Провінціяльна Екзекутива на Бр. Колюмбію 30.00

Монтреал — Відділ Доньок України з нагоди вшанування Анаст. Демитрак, збірка 25.00

Веґревил — Відділ Св. Ольги, збірка з приводу похорону бл. п. Марії Запорожан 26.00

Едмонтон — Надзірна Рада СУМК — П. Прокопів, голова 25.00

Келовна — Відділ С. Стечишин, реф. Н. Іванишин 20.00

Тандер Бей, Онт. — Відділ О. Пчілки, прислала А. Стасів 15.00

Росброн, Ман. — Відділ ім. Л. Українки 5.00

ІНДИВІДУАЛЬНІ ПОЖЕРТВИ

А. Мокрицький — Едмонтон $100.00

Володимир Косс — Плимат, ЗСА, у пам'ять дружини Марії Косс 50.00

Олена Райчиба — Едмонтон 25.00

Марія Байдак — Ля Сале, Кве. 25.00

Катерина Ільків — Едмонтон 20.00

Марія Прокіпчук — Вінніпеґ 20.00

Марія Макаренко — Содбури 20.00

Анна Холод — Стирджис, Саск. 12.00

Марія Ткачук — Саскатун 10.00

Ольга Ганночко — Едмонтон 10.00

Анна Бегун — Давфин 9.00

Євдокія Кіт — Веланд, Онт. 9.00

Марія Сенів — Саскатун 7.00

Я. В. Мельник — Реджайна 6.00

О. Сацевич — Бирнабі, Б. К. 5.00

Зінаїда Маєвська — Етобіко, Онт. 5.00

Леся Поплавська — Гамільтон 5.00

Віра Єринюк — Едмонтон 5.00

Марія Сухолотоцька — Барген, Алта. 5.00

А. Бойчук — Вестон, Онт. 5.00

Юстина Стефин — Ст. Кетеринс 5.00

Г. Кловак — Ґрімзбі, Онт. 4.00

Теодота Клим — Едмонтон 4.00

А. Ґреґорій — Едмонтон 3.00

По $2.00 — Леона Яворська — Монтреал, Марія Мудра — Торонто, М. Харик — Сарнія, А. Шувера — Ґрімсбі, Т. Лиса — Ґрімсбі, Т. Жук — Ґронлід, О. Радчук — Гамільтон, М. Петрусенко — Четам, М. Новицька — Су Ст. Марі, В. Федасюк — Гамільтон, Т. Кудрик — Ватсон, М. Ґонсов — Лашін, Н. Шевчук — Річмонд, О. Шевчук — Монтреал, М. Чайка — Саскатун, В. Марадин, Я. Гуменюк і В. Доброгорська — Транскона, Л. Ліст — Виндзор, М. Пришляківська — Монтреал, М. Лазарук — Едмонтон, П. Саламандик — Едмонтон, К. Єренюк — Едмонтон, П. Вірстюк — Едмонтон, Е. Верхомин — Едмонтон, М. Хомяк — Едмонтон, П. Остапчук — Торонто, С. Іваніцька — Етобіко, К. Ґути — Давнсв'ю, О. Шарган — Вінніпеґ, А. Ситник — Давфин.